

De wereld van

NAJAAR 2025

Richard

en vele andere cliënten
van Ipse de Bruggen

Afscheidsbrief aan Peter Rid; een portret van Milka; een hoedje voor Prinsjesdag; het laatste woord: update van de CCRC.

Ipse de Bruggen Professioneel

Samenwerken en verbinden; methodisch cyclisch werken; crisisopvang bij OBC Beresteinlaan; leren en ontwikkelen voor cliënten; de lotgenotengroep van Behandel Centrum Middenweg.

Welkom

Beste lezer,

"Voor je ligt een nieuwe editie van ons magazine, waarin samenwerken centraal staat. Want samenwerken zit in ons hart, en in de vele verhalen die verbinden, raken en laten zien wat Ipse de Bruggen zo bijzonder maakt.

Op de cover, en in het bijbehorende verhaal ontmoet je Richard. Wie hem eenmaal heeft gesproken, vergeet zijn humor en ontwapenende persoonlijkheid niet snel. Ook lees je het bijzondere verhaal van drie generaties: dochter Sarah, moeder Lokke en oma Annie, die alle drie met hart en ziel betrokken zijn bij onze organisatie. Een mooi voorbeeld hoe een hart voor de zorg en betrokkenheid worden doorgegeven.

De verkiezingen komen eraan. Voor veel mensen vanzelfsprekend, maar voor onze cliënten vraagt dit extra voorbereiding. Onze ervaringsdeskundigen zetten zich in om stemmen voor iedereen toegankelijk te maken. Daar zijn ze trots op. En over trots gesproken...Wist je dat cliënten van Bisnis en de Aspergeakker dit jaar het hoedje voor Prinsjesdag maakten voor de demissionair staatssecretaris Nicki Pouw-Verweij?

Daarnaast besteden we aandacht aan leren en ontwikkelen voor cliënten én aan ontwikkelingen in de medezeggenschap van cliënten. Want groeien doe je samen. En samenwerken is precies het thema dat ons de komende tijd bezighoudt. We brengen teams dichter bij elkaar in clusters, zodat collega's over de grenzen van hun eigen team heen met elkaar aan de slag gaan. Dat klinkt spannend, maar in Schiedam, bij het Gaardenpad, laten ze al zien hoe waardevol dit kan zijn.

In een aantal artikelen vertellen collega's hoe zij deze manier van samenwerken ervaren. We werken samen aan een nog positiever leef – en werkklimaat. Wat dit inhoudt, en wat collega's nodig hebben om succesvol op deze manier te werken lees je in het artikel 'Van de andere kant'.

Kortom: dit magazine staat vol verhalen die laten zien hoe samenwerken en betrokkenheid elke dag het verschil maken."

Veel leesplezier!

*Angelique Koevoets, voorzitter RvB
Hanno Brandsema, lid RvB*

Inhoud

Ipse de Bruggen Professioneel

- 4 Gaardenpad 1, de kracht van samenwerken
- 8 De lotgenotengroep
- 12 Toegankelijke verkiezingen voor cliënten

Tanja Ruiterman:

“Nu zal ik degene zijn die een kaarsje en wierook brandt”

Verder in dit nummer

16	Methodisch cyclisch werken	31	Voor het eerst; een hoedje voor Prinsjesdag
22	Een portret van Milka	33	Drie generaties, één passie voor de zorg
24	Afscheidsbrief aan Peter Rid	36	De crisisgroep van OBC Beresteinlaan
26	De Wereld van Richard		
28	De Switch, van robotica naar de zorg		

COLOFON

'De Wereld van' is een uitgave van Iperse de Bruggen en verschijnt twee keer per jaar.

Tekst: Simone Janssen, Hilde Bout, Robert Pieters, Karoline Nieuwenhuijs.

Redactie en eindredactie: Karoline Nieuwenhuijs.

Fotografie: Marco Zwinkels, Stijn Schoenmakers.

Vormgeving: Vrh Content en Creatie.

Conceptontwikkeling: Maters en Hermen

Bedrijfsjournalistiek.

Druk: Oranje van Loon Drukkers.

Disclaimer: Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen, vermenigvuldigd of gereproduceerd zonder schriftelijke toestemming van Iperse de Bruggen en/of andere auteursrechtbehouders. Iperse de Bruggen kan geen aansprakelijkheid aanvaarden voor

onjuistheid en onvolledigheid van de inhoud van deze uitgave.

Ik wil 'De Wereld van' niet meer ontvangen →

De kracht van samenwerken: van personeelskrapte naar plezier en verbinding

Op dagbestedingslocatie Het Gaardenpad 1 komen dagelijks zo'n 65 cliënten met meervoudige complexe beperkingen, soms met gedragsproblematiek. Het werk is intensief vanwege de fysieke en gedragsmatige uitdagingen, maar de sfeer is positief en collegiaal. Waar vroeger personeelskrapte en een lastige werksfeer heersten, is nu samenwerking en verbondenheid. Begeleiders Marielle du Mortier en Sharona Ploegman vertellen hoe deze omslag ontstond en hoe het zomerfeest uitgroeide tot hét symbool van hun teamspirit.

“Omdat er nu meer plezier is in het werk denk je sneller: ‘komt wel goed’”

“We voelen ons één team”

“Er is in de afgelopen jaren veel veranderd,” vertelt Marielle. “Vroeger werkte iedereen vooral in zijn eigen lokaal. Nu starten we de dag samen met koffie, bespreken we wie er ziek is en waar we kunnen bijspringen. We helpen elkaar en voelen ons echt één team.”

De nauwere samenwerking groeide stap voor stap. “We zijn al vroeg begonnen met het werken in clusters: teams waarin collega’s van zowel wonen als dagbesteding samenwerken. Voor de dagbesteding was het in het begin wennen om ook te helpen bij het opstarten op de woning. Maar door rustig de tijd te nemen en het stap voor stap op te bouwen, raakten we eraan gewend en zagen we de voordelen.”

Nieuwe collega’s, bijvoorbeeld uit de ouderenzorg, hadden een positieve invloed. “Ze brachten frisse energie en praktische ideeën,” zegt Marielle. “Zo lieten ze zien dat opstarten op een woning prima te combineren is met werken bij de dagbesteding.”

Meer plezier door eigen inbreng

Sharona vult aan: “Niet iedereen stond te springen om de veranderingen, maar onze zorgmanager gaf ruimte voor eigen inbreng. Dat werkte. Het gaf ons het gevoel dat we mede-eigenaar waren van het proces en maakte dat we er meer plezier in kregen. Er is niet overal een oplossing voor, maar het helpt enorm als je je gehoord voelt. We accepteren nu dat veranderingen

soms nodig zijn en maken het voor onszelf werkbaar én leuk.”

Het zomerfeest als verbindende factor

“Eén van de leuke dingen is zeker het zomerfeest,” zegt Marielle. “Het is niet alleen een leuke dag voor iedereen, maar ook een middel om verbinding te creëren. Juist in de afgelopen jaren, die soms best zwaar waren, merkten we hoe belangrijk het is om af en toe iets leuks te doen en even uit de dagelijkse routine te zijn.”

Het jaarlijks terugkerende zomerfeest begon ooit kleinschalig, maar is nu een

geliefde traditie en één van de hoogtepunten van het jaar voor de cliënten. Ook buurtbewoners zijn welkom.

“Tijdens het werk is het vaak druk en doe je vooral je eigen ding. Maar zo’n feest dwingt je om samen te werken, af te stemmen en creatief te zijn. Je ziet kwaliteiten bij collega’s die je eerder niet zag. De één regelt makkelijk dingen, de ander is goed in versieren, weer een ander weet precies wat cliënten leuk vinden. En zo ontstaat er iets moois.”

Kleine momenten met grote waarde

“We zorgen dat er voor alle cliënten iets te beleven is,” vervolgt Marielle. “Voor de één is het al feest als er een broodje kroket wordt geserveerd. Anderen willen de hele dag kleuren of rustig in hun eigen lokaal blijven. En weer anderen komen vooral voor de muziek.

”Het zomerfeest versterkt het gevoel van verbondenheid”

We hebben bijna elk jaar ook contactclowns. Zij stemmen zich volledig af op één cliënt en gaan mee in diens wereld. Soms zitten ze tien minuten stil naast elkaar of rommelen wat in elkaars tassen. Van buitenaf lijkt dat misschien weinig, maar voor de cliënt is het heel waardevol. Extra leuk is dat de DJ een vrijwilliger is; hij komt elk jaar terug en weet precies waar de cliënten op reageren. Hij staat de hele dag naast hen en voelt feilloos aan wat werkt.”

”Tijdens het feest gebeuren vaak onverwachte en waardevolle dingen. Zo zie je een cliënt die normaal weinig laat merken, ineens lachen of genieten van een rustig moment met een clown.

Een andere cliënt, die zichtbaar niet zo van het feest houdt, bloeit plotseling op als ze onze manager met haar baby ziet. Ook ontdek je nieuwe kanten van collega's. Hoewel we elkaar al lang kennen en iedereen zijn vaste rol heeft, blijken stille collega's tijdens het feest ineens geweldige organisatoren. Anderen blijven rustig en houden overzicht. Door elkaar op deze manier beter te leren kennen, ontstaat meer begrip en overleg. Je staat echt samen voor iets.”

Samen aan werkplezier bouwen

”We hebben nog steeds veel uitdagingen, bijvoorbeeld bij het rondkrijgen van de roosters,” zegt Marielle. ”Toch vinden we als collega's steeds vaker samen een oplossing. Dat komt omdat we ons betrokken voelen bij elkaar. We nemen taken van elkaar over als dat nodig is, houden rekening met elkaars thuis-situatie en denken in oplossingen. Door het werken in clusters hebben we

nu meer persoonlijk contact en meer vertrouwen in elkaar. Die verandering is duidelijk voelbaar.”

”Ja, het is nog steeds druk en je doet hetzelfde werk met minder mensen. Maar omdat er nu plezier in het werk is, denk je sneller: 'Komt wel goed.' We kunnen bijvoorbeeld op een andere woning vragen of iemand kan helpen. Dat maakt een groot verschil. Uiteindelijk moet je het ook zelf doen: kijken naar je eigen bijdrage en wat je zelf kunt veranderen. Maar zoek elkaar ook op en vind elkaar weer, op een andere manier.”

Voor veel collega's zit het mooiste van het werk in de kleine, dagelijkse momenten: een cliënt die je naam roept, een grapje tussendoor, een onverwachte glimlach. Het zomerfeest versterkt dat gevoel van verbondenheid en laat zien dat iets kleins kan uitgroeien tot iets groots.

“Hij is nooit zenuwachtig, hij vindt het gewoon geweldig om erbij te horen”

Een muzikale droom die uitkomt

Paris (28) woont bij zijn ouders en werkt bij de Woutershof in Alphen aan den Rijn. Regelmatig is hij ook te vinden in het Griekse restaurant van zijn ouders, waar hij helpt de tafels schoon te maken. Onlangs ging zijn droom in vervulling: na een lange tijd op de wachtlijst kwam er een plekje voor hem vrij bij de Jostiband.

Zijn moeder, Ekléfina, geeft aan dat ze nooit had gedacht dat het zover zou komen. “Ik dacht altijd dat muziek maken te moeilijk voor hem zou zijn. Maar toen ik hoorde dat er ook een mogelijkheid was voor alleen muziekbeleving, wilde ik het toch proberen en schreef hem in.”

“Het blijkt echt een schot in de roos te zijn. Elke repetitie is een feestje voor hem. Het begint al bij de taxi naar de repetitie toe, want hij geniet van de rit en de gezelligheid onderweg. Tijdens de repetitie speelt hij op de triangel en gebruikt hij een koffertje met verschillende instrumenten om ritmes te slaan. Hij geniet er enorm van om muziek te maken en deel uit te maken van de groep. Binnenkort heeft hij zijn eerste grote optreden, en hij is helemaal niet zenuwachtig. Hij vindt het gewoon geweldig om erbij te horen.”

Thuis, in het Griekse restaurant van zijn ouders, klinkt vaak Griekse muziek. Ekléfina: “Als hij dat hoort, gaat hij meteen dansen! Maar ook Nederlandse liedjes kent hij uit zijn hoofd. Hij herinnert zich muziek van jaren geleden, zelfs van toen hij klein was.”

Gezondheid en betrokkenheid

Paris heeft een zwakke gezondheid en belandt regelmatig in het ziekenhuis. “Maar zodra hij zich iets beter voelt, kijkt hij naar de Jostiband op zijn iPad,” geeft Ekléfina aan. “En waar ik echt dankbaar voor ben, is de steun die hij krijgt. Twee leden van de Jostiband, Evelien en José, zijn zo lief voor hem. Ze hebben hem zelfs, samen met Lyan, de dirigente, bezocht in het ziekenhuis. Dat betekent veel voor ons. Voor Paris is de Jostiband veel meer dan muziek: het is een plek waar hij zich thuis voelt en volop geniet.”

Let op! De artikelen in dit (interne) katern, te herkennen aan de blauwe rand, zijn gericht op medewerkers. De QR-codes gaan in veel gevallen naar Mijn IdB (het intranet van Ipse de Bruggen) en kunnen daarom alleen door medewerkers worden geopend. Mocht je geïnteresseerd zijn in deze informatie, laat het ons dan weten. Dit geldt ook voor andere linken naar Mijn IdB in dit blad.

De lotgenotengroep van behandelcentrum Middenweg, locatie Zwammerdam en Poortugaal

“Even geen dossiers of diagnoses, alleen herkenning, steun, een lach en een traan.”

Bij behandelcentrum Middenweg van Ipse de Bruggen, waar veel draait om behandeling en waar het vaak gaat over behandeldoelen, afspraken, structuur en veiligheid, is er om de week een moment waarop andere dingen centraal staan: vertrouwen, herkenning en open gesprekken tussen lotgenoten. In de lotgenotengroep komen cliënten samen die behandeling krijgen, in een ambulante of (gesloten) klinische opnamesetting. Wat hen bindt, is niet alleen hun situatie, maar vooral het gevoel dat ze elkaar begrijpen, soms met een blik, soms met een verhaal. In dit artikel vertellen deelnemer Danny de Vos, ervaringsdeskundige Dick van Dijk en ambulante hulpverlener Malika Koet over de kracht van deze groep. Over kleine stappen, grote drempels en wat het betekent om gezien te worden.

De groep wordt begeleid door zorgprofessionals en een ervaringsdeskundige die ruimte geven, spiegelen en ondersteunen. Maar het zijn de deelnemers zelf die de groep maken tot wat die is: een plek waar je kunt delen wat je bezighoudt. Waar even geen dossiers of diagnoses zijn, alleen mensen die elkaar herkennen, steunen en soms zelfs laten lachen.

Dick legt uit: “Er was eigenlijk nog niets op dit gebied voor mensen met een LVB-achtergrond (licht verstandelijke beperking, red.), en zeker niet in combinatie met verslavingsproblematiek. Ook voor deze groep is het belangrijk dat er een plek is waar zij met elkaar in gesprek kunnen over issues of problemen

waar ze tegenaan lopen. Waar ze steun vinden bij elkaar en waar ze er gewoon open en in een veilige omgeving over kunnen praten. De gesprekken zijn vaak veel breder dan de verslavingsproblematiek. Die verslaving komt immers ook ergens vandaan. Het gaat onder andere ook over misbruik, mishandeling, eenzaamheid, geweld en nog veel meer.”

Na een geslaagde pilot zijn er nu twee lotgenotengroepen op verschillende locaties. De groep in Leiden ontmoet elkaar op het kantoor van het ambulante behandelteam Leiden van behandelcentrum Middenweg. Zowel zelfstandig of onder begeleiding wonende cliënten uit de regio Leiden als cliënten die voor een klinische behandelopname op de Middenweg in Zwammerdam verblijven,

komen hier naartoe. De groep in Poortugaal ontmoet elkaar binnen de kliniek en is gericht op cliënten die daar in een gesloten setting zijn opgenomen voor behandeling. Dick: “Voor de groepsdynamiek die ontstaat tijdens de bijeenkomsten maakt de setting geen enkel verschil. Iedereen is in het algemeen open en voelt zich veilig om te praten.”

Danny de Vos is lid van de lotgenotengroep van behandelcentrum Middenweg uit de regio Leiden. Hij geeft aan wat dit met hem doet: “Het geeft mij het gevoel dat ik niet alleen ben, omdat er anderen zijn met dezelfde ervaringen. Dat maakt dat je je verbonden voelt met elkaar. We geven elkaar ook adviezen. Maar iedereen heeft zijn

eigen verhaal. Daarom zeggen we nooit tegen elkaar: 'Je moet het zus of zo doen, want dat heeft bij mij ook gewerkt.' We geven alleen aan wat onze eigen ervaringen zijn en laten het aan de ander of hij of zij het ook zo wil doen, of dat iets anders beter bij hem of haar past."

Dick: "Die manier van advies geven aan elkaar vind ik oprecht mooi. Ze luisteren allemaal met respect naar elkaars verhaal. Als iemand een keer niet wil praten of het even moeilijk heeft, is daar ook ruimte voor. Ik heb door mijn eigen verleden zelf ook in praatgroepen gezeten, maar er werd nooit zo aandachtig naar elkaar geluisterd als hier."

Danny vult aan: "Als je advies geeft, moet je het ook zo zeggen dat iemand het kan aannemen. Je moet niet oordelen ofzo. Dan kan iemand ermee doen wat hij wil. Het blijft toch een ander zijn leven, natuurlijk. En iedereen zit in een andere situatie. Dus iedereen heeft weer van iets anders het meeste profijt."

Dick: "Ik ben heel trots op Danny, hij heeft zulke grote stappen gezet. Het is heel mooi wat hij in deze groep laat zien. Hij zegt vaak dingen waar mensen oprecht wat aan hebben. Hij gaat zelfs zo goed dat hij na zijn behandeling de opleiding tot ervaringsdeskundige mag gaan doen."

Danny:

"Het lidmaatschap aan deze groep is echt een aanvulling op mijn behandeling"

Danny is duidelijk ook trots op zichzelf, maar zegt op zijn beurt: "Zonder Dick en Malika zou ik hier nu niet zo zitten, hoor! Met Dick heb ik een enorme connectie, onder andere doordat we een verslavingsverleden delen. Hij geeft mij het gevoel dat ik echt begrepen word."

Danny vervolgt: "En Malika helpt mij heel goed als hulpverlener. Ze komt ook bij mij thuis in de rol van ambulant hulpverlener en bespreekt veel met mij. Ze heeft mij door een hele moeilijke periode geholpen. Eigenlijk bel ik nooit. Dus als ik bel, is er echt iets aan de hand, dat wist ze. En het voelde dan heel vertrouwd om met Malika te praten. Als er dingen zijn die ik haar moeilijk kan uitleggen, helpt Dick mij daarbij. Verder is mijn lidmaatschap aan deze groep echt een aanvulling op mijn behandeling. Omdat je met z'n allen ervaringen deelt, komt er ook bij jezelf van alles naar boven. Hier kun je alles opengooien waar je mee zit en open met elkaar bespreken."

"Ik zeg hier wel dingen die ik er thuis echt niet uitgooi!"

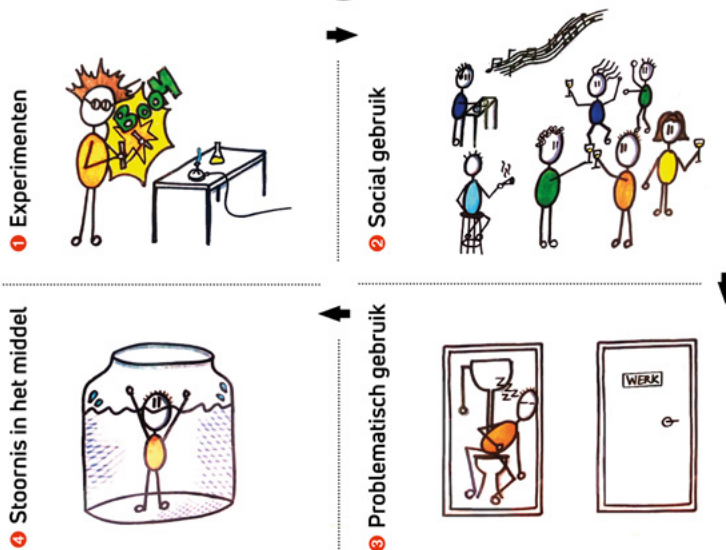
Danny: "Ik had een paar jaar geleden niet geloofd dat ik zover zou komen. Ik verdoofde mijzelf met middelen omdat de maatschappij echt hard is."

Fases van gebruik

En nu heb ik het gevoel dat ik het langzaam maar zeker weer aan kan. Ik zou iedereen die eraan denkt om in zo'n praatgroep te gaan, adviseren om het gewoon te proberen. Je kan altijd nog aangeven dat het nog te vroeg is of dat je denkt dat het voor jou niet geschikt is. We helpen ook als iemand het spannend vindt. Er zijn cliënten die na één keer zeggen dat het niets voor ze is en die na een tijdje toch terugkomen."

Lidmaatschap

Dick: "Cliënten kunnen onderdeel zijn van de groep zolang ze in behandeling zijn. Daarna bespreken we wat ze nog nodig hebben aan ondersteuning. Zo nodig zorgen we samen voor een vervolg bij andere praatgroepen."

Aanmelding

Wanneer cliënten interesse hebben om deel te nemen aan de lotgenotengroep, kunnen ze dat aangeven bij hun begeleider of behandelaar. Vervolgens wordt de aanmelding besproken in het

MDO (Multidisciplinair Overleg, red.) van behandelaars en begeleiders. Als hier een akkoord op is, wordt de cliënt uitgenodigd voor een kennismakingsgesprek met Dick en Malika.

Ilse van Esch over samenwerken: "Een beetje terug naar vroeger..."

Bij Ipse de Bruggen gaan de teams meer de samenwerking met elkaar opzoeken. Dat doen ze in clusters; de komende maanden onderzoeken de begeleiders, gedragskundigen en managers samen hoe ze dit het beste kunnen organiseren. Ilse van Esch, directeur Volwassenenzorg van regio midden, heeft daar wel ideeën bij: "We moeten weer een beetje terug naar vroeger, toen die onderlinge samenwerking heel vanzelfsprekend was."

"Alleen door beter te gaan samenwerken kunnen we de kwaliteit van zorg voor de cliënten blijven waarmaken. Nu, maar ook in de toekomst. Door meer gebruik te maken van elkaars kennis en expertise. En van elkaars inzet. Dat organiseren we in clusters van teams. Zo zorg je namelijk voor een grotere groep aan collega's, waardoor je de krachten beter kunt bundelen."

"Ik weet dat ik een beetje als een 'boomer' klink als ik dat zeg, maar toen ik begon te werken ging dat eigenlijk als vanzelf. Dertig jaar geleden begon ik op de groep, en toen werkten we in paviljoens. Niet dat ik terug wil naar die tijd, we kijken tegenwoordig gelukkig tegen heel veel dingen anders aan. Maar naar één ding heb ik heimwee: je deed je werk écht samen."

"Op zo'n paviljoen startte je met z'n allen de dag op. Bakkie koffie, even bijkletsen. En vooral, stilstaan bij wat er bijzonder was op de dag. Niet alleen in je eigen groep, ook bij de anderen. Als er een collega ziek was, dan besprak je dat. Dan zei de één: 'Ik start wel even alleen op, dan kan jij daar meehelpen'. En de ander: 'Prima, dan breng ik de cliënten naar dagbesteding'. En de derde: 'Dan doe ik de boodschappen voor iedereen.' Je had nooit het gevoel dat je er alleen voor stond. Er waren altijd collega's die je hielpen, ook als je zelf iets nog niet kon of wist. Je leerde van ze. Dat vind ik echt de essentie van samenwerken."

"Nu heeft iedereen een eigen voordeur, een eigen locatie. Soms weten we niet eens meer wat er bij de burens gebeurt. Terwijl we elkaar in deze tijd harder nodig hebben dan ooit. Want ja, we hebben te maken met minder mensen, vaak ook met minder gekwalificeerde mensen. Dus moeten we ervoor zorgen dat we elkaar weten te vinden én dat we met elkaar het werk kunnen aanpakken. Zodat alle kwaliteiten, kennis en expertise die er zijn, zo goed mogelijk worden ingezet. Precies dat is het doel van de clusters, meer samenwerking, in het belang van de cliënt. Dus een beetje terug naar vroeger, met behoud van alles wat er goed gaat anno nu."

Cliënten zetten zich in voor toegankelijke verkiezingen

Stemmen is belangrijk. Toch is het voor mensen met een beperking vaak een uitdaging. Hoe werkt het precies in een stemlokaal? Is de ruimte wel toegankelijk? En hoe begrijpelijk zijn de stembiljetten en verkiezingsprogramma's eigenlijk? Cees, Milla en Rianne, alle drie lid van het team ervaringsdeskundigen, vertellen hoe het team zich inzet om dit te verbeteren.

Vorbereiden op verkiezingsdag

Cees zit in een rolstoel en weet uit eigen ervaring hoe lastig het kan zijn om in een stemhokje te manoeuvreren. "Soms is het tafeltje net te hoog of het stembiljet te groot," vertelt hij. "Dan is het moeilijk om goed te stemmen. Als er een plankje onder het dunne stembiljet ligt, voorkom je dat je er per ongeluk een gat in drukt."

Cees bereidt zichzelf voor op de verkiezingen door alle praatprogramma's en debatten te volgen. Rianne bekijkt filmpjes en maakt gebruik van websites in duidelijke taal: "Zo snap ik beter wat partijen willen en kan ik zelf een keuze maken." Milla stemt altijd met hulp van haar moeder.

Meehelpen in stembureaus

Naast dat ze zelf stemmen, helpen Cees en Milla ook mee in stembureaus. Samen met een Prokkelmaatje (*) helpen ze daar bij de werkzaamheden. De taken verschillen: van het uitdelen van stembiljetten en het geven van uitleg aan kiezers tot het controleren van identiteitsbewijzen. Voor Cees wordt dit alweer de derde keer. "Het is mooi om op deze manier te laten zien dat iedereen kan bijdragen. En om dit goed te kunnen doen, volgen we elk jaar een verplichte e-learning. We hebben ook deelgenomen aan online bijeenkomsten van Stichting Prokkel. Daar leerden we onder andere wat je wél en niet mag doen in een stembureau en hoe belangrijk geheimhouding is."

Meedenken over toegankelijkheid

De ervaringsdeskundigen denken ook mee met gemeenten en organisaties over hoe stemmen voor iedereen beter en toegankelijker kan. Onlangs spraken ze met het ministerie van Binnenlandse Zaken en de gemeente Amersfoort

over verbeterpunten. Daarbij ging het bijvoorbeeld over duidelijke bewegwijzering, voldoende ruimte voor rolstoelen en rollators, en hulpmiddelen zoals een doven-tolk. Bij de gemeente Amersfoort gaven ze advies over hoe stemmen duidelijker kan zijn voor mensen met een beperking of autisme. "Het gaat om kleine dingen die een groot verschil maken," legt Rianne uit. "Het is belangrijk dat iedereen begrijpt hoe stemmen werkt."

Verder beoordelen ze verkiezingprogramma's en websites van politieke partijen. Ze kijken of die in begrijpelijke taal zijn geschreven en of er ondersteunend materiaal, zoals filmpjes, beschikbaar is. De partijen die dit het beste doen, maken kans op een prijs. "We willen dat stemmen voor cliënten net zo makkelijk is als voor iedereen," besluiten ze. "Daar zetten we ons samen voor in."

* Een Prokkel is een prikkelende ontmoeting tussen iemand met een verstandelijke beperking én iemand zonder. Samen iets doen, elkaar beter leren kennen en ontdekken wat die ontmoeting met je doet.

Marieke van Rijn en Raymond Daniels.

Aanvullende ervaringsgerichte zaaltraining bij de teamtraining Verbindend Gezag genomineerd voor Vaktherapieprijs 2025

De lichaams- en ervaringsgerichte zaaltraining *Kracht van jezelf en je team*, die aanvullend wordt aangeboden op de teamtraining *Verbindend Gezag*, is genomineerd voor de Vaktherapieprijs 2025. Deze prijs wordt uitgereikt aan initiatieven die de positie van vaktherapie versterken.

Vaktherapeuten Marieke van Rijn en Raymond Daniels ontvingen de nominatie vanwege de ontwikkeling van deze zaaltraining voor zorgteams. De training helpt teams om de basishouding van het Verbindend Gezag te versterken. Medewerkers leren de focus te leggen op hun eigen handelen, spanningsregulatie en het vergroten van de onderlinge samenwerking. Zo kunnen zij beter werken vanuit een kalm brein en een ontspannen lijf.

Marieke van Rijn: "In de zaaltraining leren de medewerkers de focus te leggen op zichzelf en de samenwerking met elkaar. Daarbij werken zij aan een rustige en duidelijke basishouding."

Deze basishouding helpt om een goede relatie aan te gaan met de cliënt. De medewerkers krijgen inzicht in hun eigen spanningsopbouw, en team samenwerking. Zij leren op een rustig en duidelijke manier grenzen aan te geven en zich te verzetten als er sprake is van onacceptabel gedrag. Medewerkers en cliënten voelen hierdoor meer verbinding, duidelijkheid en rust. Cliënten voelen zich gehoord.

Hoewel Marieke en Raymond de prijs uiteindelijk niet hebben gewonnen, is het een erkenning voor de invloed die deze aanpak heeft op de ondersteuning van cliënten en hun leefomgeving. De jury vond het plan vernieuwend en mooi omdat teams via deze methode niet alleen aan de cliënt werken, maar ook aan zichzelf en hun samenwerking.

Verbindend gezag

Verbindend Gezag is een manier van werken met mensen met een licht verstandelijke beperking (LVB) en bijkomende problemen. De methode

draait om een balans tussen vertrouwen en een relatie opbouwen (verbinding) en het bieden van duidelijke grenzen (gezag). Verbindend Gezag biedt een middenweg: duidelijk zijn, maar ook betrokken en empathisch. Dit draagt bij aan een positief leefklimaat.

Meer weten?

Verbindend Gezag is één van de expertises binnen Ipse de Bruggen, verbonden aan psychomotorische therapie.

[Meer info? →](#)

[Lees hier het hele artikel →](#)

Burendag bij het Bagijnhof in Brielle: samen lachen, praten en genieten

Op 27 september deed woonlocatie het Bagijnhof in Brielle mee aan de landelijke Burendag. Dankzij de inzet van vrijwilliger Hanneke Dijkman en het team van het Bagijnhof werd het een waardevolle ochtend, waarin bewoners, buren, begeleiders en vrijwilligers elkaar ontmoetten.

Alles was tot in de puntjes voorbereid. Het mooie weer maakte het mogelijk om tafels en stoelen buiten te zetten en de Kapel feestelijk te versieren. Op tafel stonden kannen koffie en thee, vergezeld door versgebakken koekjes van dagbestedingslocatie de Bollaershoeve in Oostvoorne. Al snel arriveerden de eerste buren en kon de kennismaking beginnen.

Tijdens de ontmoeting ging een speciaal Burendagboekje rond, waarin buren zichzelf konden voorstellen en een boodschap achterlaten. De reacties spraken boekdelen en lieten zien hoe waardevol dit soort ontmoetingen zijn.

Reactie van een buur in het Burendagboekje: "Als je hulp nodig hebt kan je dat altijd aan me vragen."

Ook was er veel belangstelling voor het fotoboek van de Kapel. De foto's van de Kapel door de jaren heen riepen herinneringen op en zorgden voor veel gesprekstof.

Ondertussen leerden bewoners en buren elkaar beter kennen, soms geholpen door een kennismakingsspel, maar vaak gewoon door een praatje aan tafel.

Dankzij het initiatief van Hanneke werd Burendag meer dan alleen een gezellige ochtend. Het zorgde voor de verbinding die zoveel betekent voor de bewoners van het Bagijnhof: meedoen, erbij horen, deel uitmaken van de buurt. En misschien is hier wel een nieuwe traditie geboren.

Filmtalenten gezocht voor TikTok!

Ben jij creatief?

Maak je video's?

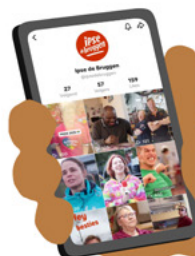
Of wil je dat ontdekken?

Échte verhalen uit onze zorg. Met je collega's of in je eentje.

Hulp nodig?

Wij zorgen voor een workshop!

Je hebt alleen je telefoon nodig 📱

Klinkt leuk?

Stuur een mailtje naar:

stijn.schoenmakers@ipsedebruggen.nl

Rob Pinkse over samenwerken: “Het begint met betrokkenheid”

Rob Pinkse is, wat je noemt, een betrokken ouder. Zijn dochter Debbie woont al 19 jaar bij Ipse de Bruggen en al die tijd is Rob actief in de medezeggenschap, als organisator van allerlei activiteiten, als kritische gesprekspartner van de begeleiding en ga zo maar door. Gevraagd en ongevraagd geeft hij zijn mening en advies over het reilen en zeilen bij Ipse de Bruggen. En Rob heeft zo zijn eigen ideeën over wat een goede onderlinge samenwerking zou moeten inhouden.

“De basis onder een goede samenwerking is het onderlinge vertrouwen dat je hebt. En, zoals het spreekwoord zegt, dat komt te voet en gaat te paard. Pas als je als ouder of verwant het vertrouwen hebt dat alles voor je kind, broer of zus goed geregeld is en dat de begeleiding de dingen doet die goed zijn, dan kan je beginnen met zaken los te laten. Daar moet je elkaar voor leren kennen. Werken aan de onderlinge relatie, begrip hebben voor elkaar. Goede communicatie helpt daarbij. En, heel eerlijk, daar is vaak veel in te verbeteren. Over en weer hoor, overigens.”

“Persoonlijk denk ik dat het de relatie enorm helpt als je als ouder of verwant je betrokkenheid ook toont door te kijken wat je voor de begeleiding, de groep of de woning kan betekenen. Daar heb ik zelf het nodige voor georganiseerd, van gezamenlijke wandelingen, schoonmaaktenden, uitjes en barbeques tot de jaarlijkse nieuwjaarsbijeenkomst aan toe. Eigenlijk van alles om de begeleiding wat dingen uit handen te nemen waar zij in hun dagelijks werk nauwelijks aan toe komen. En als je dat met een groepje andere ouders en verwanten doet, dan zie je mooie dingen ontstaan. Dan ga je elkaar beter vinden, het gesprek met elkaar voeren, meer onderling begrip krijgen. Als ouders onder elkaar, maar zeker ook met de begeleiding. Echt een aanrader!”

“Die betrokkenheid, dat uit handen nemen van alledaagse dingen, dat is eens te meer belangrijk, omdat we toegroeien naar een situatie dat er sowieso vaker een beroep op de inzet van ouders en verwanten gaat worden gedaan. Je leest of hoort bijna elke dag wel dat er tekorten aan personeel zijn. Tekorten die de komende jaren alleen maar gaan toenemen. Dan kunnen we er maar beter alvast een beetje aan gaan wennen dat we zo nu en dan bijspringen. Om er vervolgens achter te komen dat het ook nog leuk is, dat je kind, broer of zus er beter van wordt én dat het goed is voor de onderlinge verstandhouding. Win-win, zeg ik dan.”

Methodisch cyclisch werken in de Volwassenenzorg

Bij Ipse de Bruggen willen we samen zorgen voor een positief leef- en werkklimaat. Dit doen we bij Volwassenenzorg door methodisch cyclisch te werken. Dat betekent: Een beeld vormen van de situatie, een plan maken, uitvoeren, samen bespreken en aanpassen. Zo blijven we steeds leren en verbeteren.

Deze werkwijze is gestart vanuit de behoefte aan inhoudelijke kwaliteitsverbetering. Medewerkers gaven daarnaast aan behoefte te hebben aan meer duidelijkheid over hun taken buiten de dagelijkse zorg en de samenhang daartussen zoals; zorgplancyclus, zelfevaluatie, clienttevredenheidmeting en dergelijke.

Methodisch cyclisch werken betekent dat we op alle niveaus: bij de cliënt, in het team met de behandelaars, bij de manager en bij de directie werken met een plan die we regelmatig met elkaar evalueren en aanpassen.

Binnen Ipse de Bruggen werken de cliënt, verwanten en professionals samen in de driehoek. Door methodisch cyclisch te werken ontvangt de cliënt de zorg, begeleiding en behandeling die aansluit bij zijn wensen en behoeften, en de verwanten zijn aangehaakt omdat de informatie transparant is.

Voor medewerkers geeft het duidelijkheid en structuur in hun werkzaamheden doordat afspraken helder zijn vastgelegd en op één vaste plek terug te vinden zijn. Voor Ipse de Bruggen als organisatie zorgt het voor betere samenwerking, een duidelijke sturing en tevreden cliënten én medewerkers.

Zo kan methodisch cyclisch werken ons helpen om stap voor stap te bouwen aan een nog positiever leef- en werkklimaat.

Emmy van Woggelum, zorgmanager horeca

“Dit vraagt om de juiste randvoorwaarden”

Voor Emmy is methodisch cyclisch werken een logische en waardevolle manier om zorg vorm te geven. “De kracht zit in de cyclus. Door steeds opnieuw te plannen, uit te voeren, te evalueren en bij te stellen voorkom je dat we op de automatische piloot werken.”

“Begeleiders kennen cliënten soms al tientallen jaren. Dan lijkt het misschien alsof er niets nieuws meer te ontdekken valt. Toch levert het herhaaldelijk kijken vaak waardevolle inzichten op en kunnen kleine aanpassingen het verschil maken. Het gaat hier uiteindelijk om die lange adem: samen leren en verbeteren.”

Emmy benadrukt dat methodisch cyclisch werken niet nieuw is. “Op cliëntniveau doen we dit al, met bijvoorbeeld zorgplanbesprekingen of tevredenheidsonderzoeken. Het verschil is dat we nu alle lagen; team, management en bestuur, beter met elkaar willen verbinden. Wat een team signaleert, moet ook de organisatie bereiken. Alleen dan ontstaat er beweging.” “Hiervoor heb je de juiste randvoorwaarden nodig en kwartiermakers die dit écht omarmen. En een cultuur van feedback geven, verantwoordelijkheid nemen en samenwerken over je eigen taak heen. Daar is nog winst te behalen.”

“Het is ook belangrijk dat ondersteunende diensten een rol spelen en dat zij samen met de zorgteams zoeken naar oplossingen. Want alles wat wij doen is mogelijk dankzij de cliënten, en alle processen draaien uiteindelijk om de zorg voor hen.”

“Methodisch cyclisch werken geeft overzicht en helpt vooruit te kijken. Maar het vraagt wel om discipline, leiderschap, de juiste randvoorwaarden én de juiste mensen op de juiste plek. Alleen dan zetten we die golf in beweging die uiteindelijk een stevige cirkel wordt.”

Klik hier voor meer informatie over wat methodisch cyclisch werken betekent voor jou in de praktijk →

Edith van Veenendaal, begeleider D

“Iedereen wil wel, maar zonder tijd en duidelijke kaders lukt dat stapje extra vaak niet”

Edith: “Ik zie in mijn werk dagelijks hoe belangrijk rust en regelmaat zijn voor cliënten. We werken daar elke dag bewust aan. We hebben afspraken, dagtaken, weektaken, terugkerende maantaken, zorgplannen en overzichten die houvast bieden. Maar het grotere plaatje van methodisch cyclisch werken is hier nog weinig geïntroduceerd. Ik denk dat daar wat meer aandacht aan besteed zou kunnen worden, bijvoorbeeld in teamvergaderingen en gesprekken met de manager, maar ook in het introductieprogramma voor nieuwe medewerkers. De methode van werken vraagt discipline én dat iedereen op dezelfde manier werkt. Nu werkt de één heel methodisch en de ander minder, en dat heeft invloed op de cliënt, op het team, op collega's, familie en uiteindelijk op de organisatie.”

“Ik zeg wel eens tegen collega's: ‘We zijn hier niet alleen maar om de woning te draaien, je moet ook naar het grotere geheel kijken.’ Maar door werkdruk, vermoeidheid en tijdgebrek komen we vaak niet verder dan de basiszorg. Dat is belangrijk, maar ik zou zo graag meer willen: meer vooruitkijken, meer tijd om te plannen en samen te leren. Dat maakt het werk leuker én beter voor de cliënt.”

“Om echt methodisch cyclisch te werken, hebben we duidelijke kaders nodig en meer overzicht van dingen die elk jaar terugkomen. Nu komt er veel ad hoc op ons af, wat zwaar is. Iedereen wil wel, maar vermoeidheid en werkdruk maken dat het stapje extra vaak niet lukt. Er is motivatie nodig, tijd, een goede planning en ondersteuning door de organisatie. Dan kunnen we pas echt samen die beweging maken.”

Monique van der Werf, gedragskundige

“Het effect van methodisch cyclisch werken is een positief leef- en werkklimaat”

Monique: “Doordat ik gedragskundige ben, en van oorsprong orthopedagoog, ben ik altijd bezig met de cliënt en inhoudelijke vragen. We doen hierin al veel aan methodisch werken.

Cliënten met ZZP 7 hebben bijvoorbeeld om de zes weken individuele cliënt overleggen. Daarnaast zijn er zorgplan-besprekingen, team- en PB-overleggen, en voor cliënten in de laatste fase palliatieve overleggen. Al deze gesprekken vormen een cyclus waarin je zaken bespreekt en afspraken maakt waar je de volgende keer weer op terugkomt.

Dit levert inzichten op waar je verder mee kunt.”

“Ik merk dat Ipse de Bruggen de laatste jaren stappen zet in professionalisering. Er zijn thema's die bij meerdere doelgroepen terugkomen. Daarom is hard gewerkt aan zorgprogramma's rond slaap, pijn, vallen, verslikken, dementie en meer. Zo ontstaat een duidelijke manier van werken. Dat is óók methodisch werken: het bundelen en borgen van belangrijke thema's.”

“Maar het gaat niet alleen om vastleggen; je moet er ook mee werken en elkaar scherp houden. Met volle roosters en veel overleggen is het plannen en bewaken van methodisch werken een uitdaging. De basiszorg moet immers altijd eerst draaien en in drukke tijden schiet dat er dan wel eens bij in. Het werken met een jaarplanning en het vooraf tijd (laten) inplannen van overleggen, kan helpend zijn. Dan is een faciliterende dienst als een secretaresse goud waard.”

“Wat we nodig hebben? Samen werken aan kleine verbeteringen en een goede afstemming binnen het team. Want zonder een goed lopend team kom je er niet, hoe mooi de plannen ook zijn. Teams kunnen onder andere de zorgplannen gebruiken om doelen gericht te volgen, maar ook de organisatie kan hierin nog verbeteren. Zo krijgt methodisch werken effect: het zorgt voor een fijn werkklimaat voor medewerkers én een beter leefklimaat voor cliënten.”

Iedereen kan leren en groeien

Bij Ipse de Bruggen vinden we het belangrijk dat medewerkers zich kunnen blijven ontwikkelen. Daar is veel voor geregeld. Maar hoe zit dat eigenlijk voor cliënten? Ook zij hebben talenten, dromen en vaardigheden die ze verder willen ontdekken. Want leren stopt nooit, het geeft zelfvertrouwen, plezier en biedt kansen.

Sinds anderhalf jaar buigt de werkgroep 'Leren en Ontwikkelen voor cliënten' zich over deze vraag. De werkgroep bestaat uit managers en trainers van Ipse de Bruggen. Marieke van den Ouden - Bot, zelf trainer en één van de leden, vertelt: "Op veel plekken worden trainingen gegeven aan cliënten, maar dat is vooral regionaal geregeld of soms zelfs alleen per locatie. Er zijn ook locaties die hier helemaal geen toegang

toe hebben. Wij kijken hoe we dit anders kunnen regelen zodat álle cliënten gebruik kunnen maken van trainingen, zowel op de dagbestedingslocaties als op de woningen. Het zou mooi zijn als er gelijkwaardigheid ontstaat tussen de ontwikkelingskansen van cliënten en die van medewerkers."

Het gaat daarbij om heel diverse onderwerpen. Een cliënt leert bijvoorbeeld hoe je een wc moet schoonmaken.

Ook zijn er trainingen over emoties, over wat autisme precies is of over voeding en gezondheid.

Stephannie, cliënt bij dagbesteding De Boei in Vlaardingen, is enorm trots op haar diploma 'wc schoonmaken' dat ze die ochtend heeft behaald. "Eerst leerde ik wat allemaal belangrijk is bij het schoonmaken. Daarna ging ik het samen met Marieke stap voor stap doen. Als laatste deed ik het alleen en

keek Marieke of ik het goed deed". Ze straalt van oor tot oor als ze erover vertelt. "Nu kan ik thuis ook mijn moeder helpen!"

Youri, een andere cliënt, werkt bij de receptie van de Boei in Vlaardingen. Hij leerde hoe hij de telefoon moet opnemen en kan doorverbinden. Hij ontvangt bezoekers en hij maakt kopieën of brengt printjes rond. Vol enthousiasme vertelt hij aan zijn trainster Marieke: "Jij was nog iets vergeten! Schouten (de beveiliging, red.) belde dat er een alarm af ging en toen heb ik zelf bedacht wat ik moest doen. Ik ben heel rustig gebleven, dus dat kan ik nu ook!" Marieke is net zo trots als Youri zelf, als ze dit hoort.

Naast de trainingen die de trainers individueel of in groepsverband op de locatie geven, zijn er ook digitale trainingen van de Academie voor Zelfstandigheid van de VGN. Marieke laat samen met cliënt Jessica zien hoe

Stephannie:

"Nu kan ik ook mijn moeder helpen"

dat werkt. Op een tablet krijgt Jessica allerlei vragen en informatie over voeding. Welk eten gezond is en wat niet en hoe je dat kunt weten. Iedere keer als er weer een stukje van de module is afgerond, wordt Jessica beloond met groene bolletjes. "Ik heb er al heel veel!"

Marieke: "We werken eraan dat Leren en Ontwikkelen voor alle cliënten beschikbaar komt. Vrijwel iedere cliënt kan zich nog verder ontwikkelen, ieder op het eigen niveau. Het fijne is dat je samen met de begeleiding dezelfde taal leert spreken, waardoor je elkaar veel makkelijker en sneller begrijpt. Cliënten krijgen er meer zelfvertrouwen door. Ze kunnen iets bijdragen of begrijpen zichzelf of elkaar beter. Voor de medewerkers is er bijvoorbeeld de

PAT-training, over het omgaan met - en voorkomen van agressie. Waarom zou je niet iets dergelijks ontwikkelen, op het eigen niveau, voor een cliënt, zodat je samen sneller kunt ingrijpen als dat nodig is?"

Ook begeleidster Jhamylla is enthousiast. "Ik probeer nu in de pauze meer te doen om iedereen te betrekken. Ik lees een stuk voor uit Harry Potter, of we doen een spelletje. Zo ontdekte ik dat er een cliënt is die zelf ook goed kan voorlezen en dat heel erg leuk vindt". Dan moet ze lachen: "Soms moet je ook je instructie aanpassen. Ik had een label 'heet water' op een thermoskan voor thee geplakt, maar toch was de thee steeds lauw en slecht getrokken. Bij navraag bleek de betreffende cliënt 'heet water' te lezen als instructie om 'de warme kraan te gebruiken' in plaats van de waterkoker. Ach, al doende leert men!"

Marieke: "Het hoeft allemaal niet groot te zijn of veel tijd te kosten. Met tien minuutjes per dag kun je al zoveel bereiken!"

Scan de QR-code voor meer informatie over de trainingen die al beschikbaar zijn.

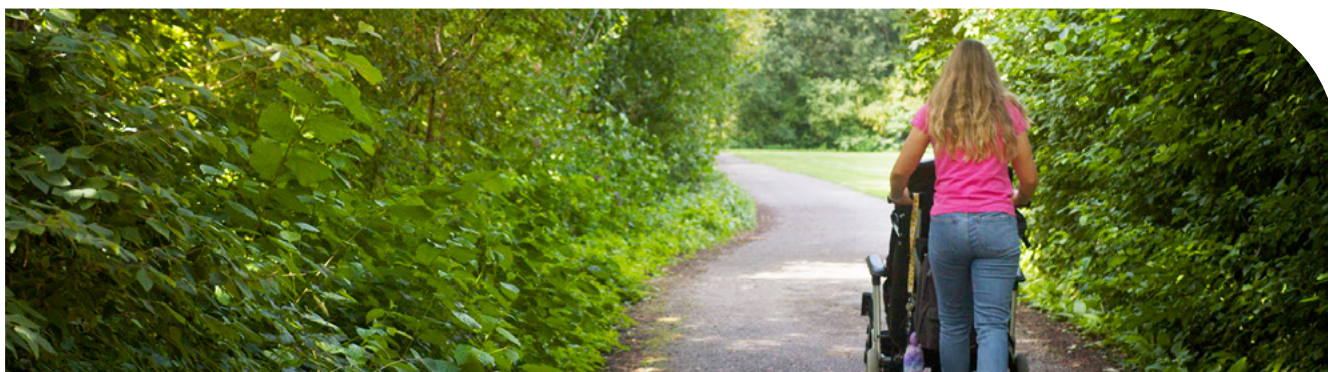

[Info op Mijn IdB →](#)

[Info op de Website →](#)

[Of stuur een mail →](#)

In het kort

De Bomenroute in Nieuwveen

Op Landgoed Ursula in Nieuwveen is begin jaren negentig een bomenroute uitgezet. Op een wandelroute van ongeveer anderhalve kilometer word je langs vijfendertig bomen geleid. Deze bomen zijn ofwel bijzonder vanwege de soort, ofwel omdat er een bijzonder verhaal aan vast zit.

Tot voor kort kon je met behulp van een boekje de route volgen en over iedere boom allerlei informatie lezen. Maar de bomenroute gaat met zijn tijd mee! Sinds een paar maanden staat bij iedere boom een bordje, met daarop een QR-code. Scan je deze met je telefoon, dan kun je vervolgens van alles over de boom lezen en word je vanaf daar naar de volgende boom geleid.

Ben den Haan, voormalig coördinator groenonderhoud is inmiddels met pensioen, maar levert nog graag zijn bijdrage aan het landgoed als vrijwilliger. Hij vertelt: "Er staat bijvoor-

beeld een mammoetboom (een sequoia) die enorm hard groeit. En we zijn ook heel trots op de prachtige rode (of bruine) beuk!"

De route begint direct links van de ingang van het landgoed met de Anne Frankboom. Ben: "Dit is een paardenkastanje die is gekweekt uit één van de kastanjes van de originele Anne Frankboom in Amsterdam."

Als je alles wilt lezen en bekijken ben je ongeveer twee uur onderweg. Maar alleen een stukje lopen of rijden met daarna een drankje in het Parkpaviljoen kan natuurlijk ook!

En goed om te weten: De route is rolstoeltoegankelijk.

[Kijk ook de video →](#)

Canal Pride 2025

Wat een feest was het weer voor cliënten en collega's om mee te varen op de VGN-boot Onbeperkte liefde tijdens de Pride Canaltour op zaterdag 2 augustus. Samen met alle kleurrijke en stralende mensen op de boot én langs de kant vierden we de vrijheid om helemaal jezelf te mogen zijn.

Petra verwoordde het prachtig: "Wow, wat een dag, een explosie aan mensen en kleuren, op de boot en aan de kant."

Serge vulde aan: "Iedereen kan helemaal zichzelf zijn, dat is toch mooi?"

Zo liet Pride weer zien dat jezelf zijn iets is om trots op te zijn.

In het kort

Bakkies & Boekies: voorlezen verbindt bij Woutershof

Dagcentrum Woutershof heeft met het project Bakkies & Boekies de aanmoedigingsprijs van de VGN gewonnen in het Lab2030-traject 'Weg met traditionele dagbesteding'. Een prachtige erkenning voor hun innovatieve en beleavingsgerichte aanpak van dagbesteding.

Lab2030 richt zich op het vernieuwen van dagbesteding voor mensen met een beperking. Het doel? Meer contact met de samenleving, op een manier die past bij wat cliënten willen en kunnen. Woutershof richtte zich in het traject vooral op verbinding met de multiculturele wijk waarin het dagcentrum zich bevindt. Zo ontstond het idee voor een ontmoetingsruimte vol boeken in allerlei talen: een plek voor een gesprek, cultuur

en samenzijn. Of, zoals ze het zelf noemen: Bakkies & Boekies. Een warm initiatief waarbij buurtbewoners in hun eigen taal voorlezen aan cliënten, in ruil voor een bakkie koffie of thee. Het resultaat? Ontroerende ontmoetingen, nieuwe verbindingen en een lach die de hele buurt rijker maakt.

"Een lach die ons allemaal even terugbrengt naar de essentie," zegt begeleider Lineke Knetsch. "Voor de cliënten is het voorlezen meer dan ontspanning: het brengt de wereld dichterbij, in een taal die vertrouwd voelt."

Inmiddels is er een gezellige voorleeshoek ingericht met boeken in verschillende talen. Samen met de bibliotheek

en de basisschool wil Woutershof dit project verder laten groeien. Om de boekenkast te vullen, kan Woutershof nog wel wat hulp gebruiken. Heeft u thuis nog prentenboeken liggen, in het Nederlands of een andere taal, die u niet meer gebruikt? Geef ze een tweede leven in de voorleeshoek!

Contact →

Meer informatie over het proces →

Curaçao maakt kennis met de Jostiband

Van 3 tot en met 12 oktober bracht de Jostiband met vijftig orkestleden een bijzonder muzikaal en educatief bezoek aan Curaçao. Hier lieten ze zien dat muziek raakt, verbindt en deuren opent, waar je ook bent.

Dankzij de steun van onder meer Corendon, Rotary Club Curaçao en vele andere partners werd het bezoek mogelijk gemaakt.

Muziek voor iedereen

Bij het bezoek draaide alles om samen muziek maken, leren, en het doorbreken van vooroordelen. De Jostiband gebruikt een speciaal kleurennotenschrift, waardoor muziek maken voor iedereen bereikbaar

wordt. De orkestleden gaven gratis workshops over dit kleurensysteem aan mensen met een beperking, hun familie en verzorgers, maar ook aan leerlingen uit het speciaal onderwijs. Muziekdocenten kregen de training om het systeem blijvend toe te kunnen passen. Voor blijvend muziekplezier en creativiteit voor kinderen op Curaçao liet de band ook 100 muziekkoffertjes met instrumenten en lesmateriaal achter op het eiland.

Concerten

Naast de workshops gaf de Jostiband drie concerten. Kijk voor meer info op www.jostiband.nl/curacao

“Milka, een meisje dat zonder woorden laat zien wie ze is. Een stille kracht met een dromerige blik die harten raakt.”

Een portret van Milka

Milka woont bij de Berk in Nieuwveen. Milka kan zelf niet praten maar ruimt tijdens ons gesprek neuriënd de vaatwasser uit. Haar begeleidster Petra vertelt: “Milka’s moeder is, toen ze zwanger was van Milka, vanuit Afrika naar Europa gevlucht. Milka is hier in Nederland in een AZC geboren. Ze is nu twintig jaar en heeft een ernstige verstandelijke beperking. Ze kan niet praten en heeft daarnaast autisme.”

Haar andere begeleidster Myra vult aan: “Milka is zo bijzonder. Ondanks haar beperkingen kan ze heel veel. Ze vindt het leuk om te helpen in de keuken en gaat zelf op de fiets naar haar dagbesteding. Ook ’s avonds fietst ze wel eens een rondje over het terrein. En bij alles neuriet ze.”

Myra kende Liselotte van der Zwet, kunstenares en finalist van het televisieprogramma Project Rembrandt, en wist dat zij graag Afrikaanse vrouwen portretteerde. Liselotte bewondert de moeders die met enorme kracht in Afrika hun kinderen (soms met een beperking) opvoeden. Myra bracht haar in contact met Milka en haar moeder. Liselotte was meteen geraakt door hun verhaal en wilde Milka graag schilderen.

Myra: “Liselotte heeft hier in onze huiskamer een schildersessie met Milka gedaan, terwijl zij gewoon lekker aan tafel zat te puzzelen. Milka is even bij het schilderij gaan kijken en leek wel iets te denken als ‘hmmm, dat lijkt wel op

iemand’, maar of ze het echt door had? Dat weten we niet”. Liselotte heeft na deze sessie nog wat foto’s van Milka genomen en heeft het schilderij in haar atelier verder uitgewerkt.

De moeder van Milka vond het geweldig dat Milka model mocht staan. Omdat Milka zo fotogeniek is, dacht ze vaak dat Milka zonder beperking misschien wel model had kunnen worden. En nu kwam die droom alsnog uit!

Milka’s moeder verwachtte dat Liselotte het schilderij, net als haar andere schilderijen, zou verkopen. Maar toen het schilderij klaar was, besloot Liselotte het uit dankbaarheid en respect aan haar cadeau te doen. Een bijzonder geschenk! Ze zag het schilderij voor het eerst op de woongroep. Dat was een ontroerend moment. “Milka heeft zo’n specifieke, dromerige blik, ze is prachtig! Dat heeft Liselotte in het schilderij echt mooi weten te vangen!” vertelt Petra enthousiast.

“Milka reageerde een beetje onwennig toen ze haar eigen portret zag. Er leek wel iets van herkenning te zijn. Ze zag waarschijnlijk iets vertrouwds.”

Inmiddels hangt het portret van Milka thuis bij haar moeder in de woonkamer te schitteren. Op deze manier is Milka er thuis toch altijd een beetje bij.

Carla Bos over samenwerken: “Wees een beetje lief voor elkaar...”

Voormalig burgemeester Eberhard van der Laan sprak het al uit als zijn laatste wens voor de Amsterdammers: “Wees een beetje lief voor elkaar”. Carla Bos (61, begeleider op wooncomplex Mercato in Nootdorp) herkent zich daar volkomen in. Het is haar motto als het gaat over de manier waarop je met elkaar samenwerkt.

“Kijk, ik werk al 41 jaar bij Ipse de Bruggen, en nog steeds met heel veel plezier. Ik heb alle veranderingen wel gezien en meegemaakt. Vroeger was er meer hiërarchie, nu gaat alles veel meer op basis van gelijkwaardigheid. Daar zorgen jonge mensen voor en dat vind ik een mooie ontwikkeling. Het betekent wel iets voor de manier waarop je met elkaar samenwerkt. Je moet op elkaar kunnen vertrouwen, op elkaar bouwen en op elkaar kunnen terugvallen. Daar moet je aan werken. Hoe? Door interesse in elkaar te hebben, naar elkaar te luisteren en niet meteen te oordelen. Ja, eigenlijk, door gewoon een beetje aardig voor elkaar te zijn.”

“Ik investeer in mensen, verdiep me in hen. Probeer te begrijpen waarom ze dingen doen en daar dan ook rekening mee te houden. Dat doe ik bij de bewoners, maar ook bij hun ouders en verwanten. En bij mijn collega's. Ik vind het belangrijk dat er een pot koffie klaarstaat als iemand start met zijn of haar dienst. Dat je er bent, begint met een praatje. Dat je kijkt: hoe komt iemand binnen? En ja, soms heeft iemand een slechte dag. Dan is de hond ziek of heeft iemand ruzie met z'n partner. Iedereen heeft zo zijn eigen bagage. Ik vind het een sport om niet meteen iets te vinden en te kijken wat ik er aan kan doen om die collega toch wat relaxter aan zijn of haar dienst te laten beginnen.”

“Geduld hebben, achter iemands gedrag kijken. Als ik bijvoorbeeld een mail krijg met een toon die niet helemaal leuk is, dan mail ik niet terug. Dan bel ik hem of haar. Negen van de tien keer speelt er dan wat anders dan wat er in de mail staat. Daar heb je dan een gesprek over. En dat werkt als een tierelier.”

Carla is een 'mensen-mens': “Ik krijg energie van de bewoners én van mijn collega's. Het is gewoon mijn slag mensen, ik voel me vertrouwd bij hen. Dus die jaren tot mijn pensioen? Voor mij geen probleem, ik heb er zin in en ga er nog een leuke tijd van maken!”

"Hoeba, Hoeba, Hoeba, Hop lieve vriend"

Ruim 2.000 vrijwilligers zetten zich bij Ipse de Bruggen in om cliënten nét dat beetje extra aandacht en tijd te geven op momenten waarop begeleiders daar niet aan toekomen. Een bezoeker wordt soms een echte vriend voor het leven. Dat gold voor Tanja Ruiterman en Peter Rid, die samen heel wat uitstapjes maakten en herinneringen deelden. Peter overleed in april. Tanja schreef hem een laatste groet, vol liefde en een vleugje humor, precies zoals hun vriendschap was.

Tanja: "Peter en ik hebben elkaar leren kennen toen ik als tandartsassistente ging werken voor Ipse de Bruggen. Hij kwam altijd met de bloemenkar langs. Kenmerkend voor Peter was dat hij altijd een radio mee had met

Nederlandstalige muziek. Die radio hing aan z'n bloemenkar, aan z'n fiets, later aan z'n rollator en nog later aan z'n rolstoel. Muziek was belangrijk voor hem. Ik vond hem ook creatief want hij versierde al z'n voertuigen met alles

wat hij her en der te pakken kon krijgen. Bijvoorbeeld knuffeldieren, sleutelhangers, plastic bloemen en tekeningen. Alles werd bevestigd met tie-rips. Ik vond het altijd een kunstwerk op wielen.

Samen op stap met veel humor

"Eén keer per maand gingen wij samen iets leuks ondernemen. En altijd maakte hij mij aan het lachen met de meest grappige of onzinnige opmerkingen. Soms schaamde ik mij dood voor de dingen die hij zei tegen compleet vreemden. Maar nog veel vaker kon ik zo ontzettend met- en om hem lachen."

"Peter was een echt buitenmens. We zeiden altijd tegen elkaar dat hij een echte boer was. Jarenlang heeft hij met ziel en zaligheid mee mogen draaien op de boerderij van een bevriende familie. Peter zei regelmatig dat hij zo het stuur van mijn auto over kon nemen omdat hij immers ook op de trekker kon rijden. Ik heb dat maar niet uitgetoetst! Als we in de auto zaten zongen we altijd een lied:

♪ Wij zijn 2 vrienden, jij en ik. Twee dikke vrienden jij en ik. Wij blijven altijd bij elkaar al worden we meer dan 100 jaar. Wij blijven vrienden tot onze laatste snik. ♪

Met natuurlijk heel hard daarna het "Hoeba hoeba hoeba hop" gedeelte.

Peter was dol op paarden, maar ook op honden. We hebben eens samen de hondjes uitgelaten op een dag dat het flink waaide. We waren de hoek nog niet om of Peter zei: "Ik denk dat we maar terug moeten gaan want straks waaien ze nog weg, zoouou de lucht in." Het meest grappige moest nog komen want daarna zei hij: "En dat is niet het ergste, daarna moeten ze nog landen" Ik zag dat ook echt voor me."

"We gingen ook wel eens naar de Haagse Markt. Met alle geduld van de

wereld hield Peter de wacht voor het kledhokje als ik bijvoorbeeld een leuke trui aan het passen was. Hij vond het dan fantastisch om met iedereen een gezellig praatje te maken. Helaas vond hij ook altijd een moment om luidkeels over de markt het lied: "Oh, oh Den Haag, mooie stad achter de duinen" te zingen. "Ik ben een echte Hagenees" lachte hij dan."

Soms kon Peter een beetje klagerig zijn en met mopperen in herhaling vallen. Maar met een beetje begrip, een grapje en een aai over z'n bandana of pet zag hij het weer zonnig in.

Frikandel XXL met knoflooksaus

"Wat er ook op de planning stond, er was altijd één ding hetzelfde: Een frikandel XXL eten, mét knoflooksaus. En als ik wist dat ze de saus ergens niet hadden nam ik het mee van huis. Want Peter was dol op knoflooksaus. Hij stapte eens bij mij in de auto en

op het moment dat de deuren dicht gingen viel ik bijna flauw van de knoflooklucht. Ik stelde voor dat hij de hele rit maar met zijn hoofd uit het raam moest gaan hangen. Dan lag hij he-le-maal in een deuk van het lachen. Hij had absoluut veel humor en een heerlijke lach."

Kaarsjes en Wierook

"Regelmatig vroeg Peter of we langs het graf van zijn moeder konden gaan. We kochten dan eerst een plantje bij het tuincentrum en aten een frikandel. Voor zijn moeder nam hij ook altijd een kaars en wierook mee. Vaak zei Peter dat hij haar zo ontzettend miste. Nu kan hij bij haar zijn en zal ik degene zijn die een kaarsje en wierook brandt."

Dag lieve Peter

De wereld van Richard

Richard Rotmans woont in Zwammerdam. Tegenwoordig heeft hij een mooie plek in een woning aan de Veldweg 25-27. Zijn dagen vult hij met werk, muziek, uitstapjes en vaste rituelen. En vooral: met mensen die veel voor hem betekenen. Samen met Henk en Nelly Boer, die al dertig jaar een belangrijke rol in zijn leven spelen, vertelt Richard over zijn wereld. Een inkijkje in het leven van een man die je met zijn uitgesproken karakter en oprechte belangstelling meteen voor zich wint.

Werk en vrije tijd

Drie dagen per week is Richard te vinden bij de Kromme Spaak, waar hij fietsen repareert en banden plakt. Daarnaast werkt hij bij de houtgroep. Henk en Nelly Boer zijn onder de indruk van wat hij daar maakt. "Hij had laatst een bar gemaakt, helemaal volgeplakt met kleine stukjes hout," vertelt Nelly trots. "Die was echt heel mooi."

Vandaag is Richard bij de Kromme Spaak, Henk en Nelly zitten aan tafel en Richard loopt heen en weer door de ruimte. Er ligt een fotoboek op tafel dat Richards aandacht trekt. Terwijl Richard door het fotoboek bladert, vertelt Henk dat Richard ook vaak te vinden is in het dorp. "Hij loopt er rond of doet een boodschap, vaak met zijn stofjas nog aan. Hij kent iedereen, en groet iedereen. En als iemand niet teruggroet? Dan roept hij droog: 'Dan niet!'"

Inmiddels is zijn begeleider, Simone van Koert, ook in de ruimte. "Daarover hebben we een afspraak gemaakt," zegt ze, "want dat kan echt niet meer hè, Richard?" Ze vraagt aan Richard: "Wanneer mag je schelden?" Richard antwoordt lachend: "Alleen als ik op mijn duim sla! Anders kan ik naar mijn kamer vertrekken."

"Alleen schelden als ik op mijn duim sla! Anders kan ik naar mijn kamer vertrekken"

Routine en een vaste plek in de familie

De band tussen Richard en de familie Boer begon dertig jaar geleden bij Nelly's zus Frida en haar man Flip. Frida was onderwijzeres en Richard zat bij haar in de klas. Na het afronden van de school kwam hij vaak bij haar gezin over de vloer.

"Toen wij hem daar ontmoetten, zijn wij bezoeker geworden," vertelt Nelly. "Sindsdien komt Richard ook bij ons thuis. Dat is nooit veranderd, ook niet na het overlijden van mijn zus. Hij heeft ook nog steeds een warme band met mijn zwager Flip. Als hij bij ons is, vraagt hij meteen hoe het met iedereen gaat. En hij loopt stevast naar het toilet, daar hangt een lijst met familiefoto's. Hij ziet het meteen als er een nieuwe tussen zit."

Een andere vaste routine is het openen van de la met snoep. "Hij krijgt altijd iets lekkers mee naar huis als hij vertrekt. Zodra hij binnen is, checkt hij altijd eerst of er iets voor hem in ligt," lacht Nelly.

Henk vult aan: "Richard houdt van vaste gewoontes, structuur is belangrijk voor hem. Zondag is de vaste dag dat we hem ophalen. We gaan altijd even fietsen, soms een stukje rijden in mijn oldtimer, en hij eet altijd met ons mee. Dat vindt hij geweldig, vooral als we uit eten gaan."

Simone: "Richard koppelt alles aan een plek. Werk is werk, woning is woning. Als iemand van de woning hem hier op komt halen, klopt het voor hem niet. Ook voorbereiden helpt. Als ik zeg dat we boodschappen gaan doen, wil hij dat de dag ervoor al weten. Eerst moppert hij, maar de keer daarna zegt hij zelf: 'Wij gaan vandaag boodschappen doen.' Het feit dat ik drie dagen op deze locatie werk, geeft hem rust en vertrouwen. Hij weet wat hij aan me heeft."

Kamperen met Pinksteren

Richard, die nog door het fotoboek bladert, zegt: "Kijk, ik ga altijd kamperen. Flip komt me dan ophalen." "Dat klopt," zegt Nelly. "Al 13 jaar gaan we met Pinksteren een lang weekend

kamperen met de hele familie. Richard gaat altijd mee, net als mijn zwager Flip. We maken altijd een lange fiets-tocht en op één dag komen alle kinderen, inclusief acht kleinkinderen, voor een barbecue. Voor Richard is deze vakantie het belangrijkste moment van het jaar. En dit jaar lag hij ook nog eens zeer comfortabel in zijn tent, op een lucht-bed dat hij van de woning heeft gekregen voor zijn verjaardag."

En wat Richard het leukste vindt tijdens deze tripjes? "Eten, barbecueën en lekker fietsen," roept hij. "En als ik niet op vakantie ben, ga ik lekker tv kijken."

Muziek als rode draad

Nelly haakt hierop in: "En wat doe je dan op woensdagavond?" Richard glimlacht: "Dan ga ik repeteren met de Jostiband." Nelly vult aan dat hij drummer is en dit geweldig vindt. "Wat hij echt nooit meer zal vergeten, is toen wij 25

jaar getrouwd waren. Mijn zus had geregeld dat hij als verrassing voor ons mee mocht drummen op de liedjes van de aanwezige muzikant. Hij heeft nog jaren over dit moment gesproken en hij wilde de video van die dag elke keer opnieuw zien."

"Hij weet overigens alles van muziek, vooral uit de jaren 60 kent hij alle nummers. Hij kijkt het nieuws, kent de wereldleiders en onthoudt het ook allemaal. Maar als je een hele dag met hem bent geweest, dan moet je wel even bijkomen hoor," zegt Nelly zuchtend. "Hij blijft praten en vragen stellen over van alles, maar hij heeft zoveel humor!"

Richard loopt nog steeds heen en weer en roept: "Dat grenst aan het onwaarschijnlijke." Nelly lacht en zegt: "Dat bedoel ik, dat heeft hij ergens opgepikt. Hij maakt ons vaak aan het lachen met zijn uitspraken."

"Dit grenst aan het onwaarschijnlijke"

Een bijzonder mens

Wat maakt Richard zo bijzonder?

"Zijn betrokkenheid, zijn humor, zijn geheugen voor details, én de manier waarop hij je opneemt in zijn wereld," zegt Nelly. "Hij merkt alles op. Als ik een nieuwe bril heb, of naar de kapper ben geweest, ziet hij het meteen. Hij heeft oprechte interesse. Richard is zo'n fijn mens. Ja, hij moppert weleens, maar daar kijk ik doorheen. Hij hoort gewoon bij ons gezin."

"Ik hoop dat we dit in goede gezondheid nog jaren kunnen blijven doen," vult Henk aan. "Als hij zegt: 'Ik heb genoten', komt dat recht uit zijn hart."

"Ik krijg hier iets terug wat geen robot me ooit heeft kunnen geven"

Na 15 jaar als grafisch vormgever gewerkt te hebben waagde Sheila Wassink de stap naar een toekomst in techniek en robotica. Jarenlang gaf ze les en workshops aan kinderen tot groep 8 en leerde ze programmeren en coderen. Wat haar het meest aantrok, was het menselijk contact, niet de techniek. Een toevallige ontmoeting tijdens een les aan mensen met een verstandelijke beperking veranderde alles.

Sheila: "Ik vond het fantastisch om kinderen te zien stralen als ze met een robot iets voor elkaar kregen. Maar buiten het klaslokaal zat ik vaak alleen achter mijn bureau. Ik ben een sociaal mens, dus ik begon collega's en mensen om me heen te missen."

Toen haar werk steeds meer richting sales ging, merkte Sheila dat haar energie weglekte. "Het maakte me niet meer uit of ik drie of driehonderd robots verkocht. Toen wist ik: dit is niet meer wat ik wil."

Een bijzondere ontmoeting

Tijdens een robotica les, waarin Sheila soldeerles gaf aan mensen met een meervoudige beperking, gebeurde er iets wat haar raakte. "De interactie tussen begeleiders en cliënten, hoe ze elkaar begrepen, hoe de wereld van de cliënt daardoor groter werd... dat vond ik zó mooi." Het zaadje was geplant.

"Ik ging op zoek en bezocht een open dag van Ipse de Bruggen. Ik kwam naast Jan te zitten, een bewoner. 'Hallo, ik ben Jan,' hoorde ik meteen. We hebben een half uur zitten kletsen.

"Het is spannend. Maar ik heb gekozen voor wat mij gelukkig maakt."

Dat was voor mij het mooiste moment van die dag. Ik werd er zó blij van!"

Dat gevoel bleef hangen. Sheila meldde zich aan als vrijwilliger. Sindsdien gaat ze elke maandagochtend met één van de cliënten op pad. Sheila: "Hij is 44 en heeft autisme. We wandelen, of bouwen samen bijvoorbeeld een robottrein. Dat hij die zelf iets kan laten doen, geeft hem controle en maakt hem trots. Dat is goud waard."

De sprong

"Het is spannend. Maar ik heb gekozen voor wat mij gelukkig maakt. Ik nam afscheid van alles wat ik in jaren heb opgebouwd. In september ben ik begonnen aan de opleiding MBO 4 Persoonlijk Begeleider. Ik ga één dag per week naar school en werk de rest van de week bij een groep met gedragsproblematiek. Dat past bij mij. Mijn ervaring met kinderen helpt: rust bewaren, overzicht houden. En zelfs mijn technische kennis komt van pas.

Sommige cliënten reageren goed op zorgrobots. Daarmee kun je rust brengen, of juist activeren."

Zingeving in kleine momenten

Wat haar het meest raakt? De puurheid van het contact. "Ik kreeg laatst een knuffel van een cliënt, en pas daarna vroeg ze wie ik eigenlijk was. Dat vind ik prachtig. Of dat moment dat ik met een cliënt naar muziek luisterde. Hij draaide zijn handen bij het liedje *Handjes draaien* van K3. Ik draaide mee, en ineens pakte hij mijn handen. Samen dansten we met onze handen in elkaar. Dat emotioneert me."

Geen spijt

Sheila kijkt met trots terug. "Het werk hier maakt mij rustiger en meegaander. Geen heftige deadlines, maar er gewoon zijn voor de ander. Dat raakt mijn verzorgende kant. Dat merk ik zelfs bij het uitlaten van de hond of in contact met mijn kinderen. Dit is precies waar ik naar op zoek was."

“Samen handjes draaien op K3. Niet iedereen begrijpt het, maar het emotioneert me”

Lieke 't Hooft over samenwerken: "Samenwerken moet groeien"

Ik ben van de lange route als het om samenwerken gaat. Dat kan je niet van de ene op de andere dag verwachten. Je plant zaadjes en kijkt hoe deze uitkomen. En vervolgens koester je al die tere plantjes en help je ze te groeien". Aldus Lieke 't Hooft (40), 16 jaar geleden begonnen als begeleider bij een Orthopedagogische Behandelcentrum (OBC) en de laatste vier jaar coördinator bij een kinderdienstencentrum (KDC) van Kind en Jeugd. Sinds september dit jaar heeft ze de overstap gemaakt als Opleidingsfunctionaris, een staffunctie. "Een stap die mij past. Als coördinator gaf het me energie om mensen te stimuleren om zich te ontwikkelen. Dat vond ik tof. En daar kan ik nu 100% van mijn tijd mee bezig zijn. Een cadeautje."

Lieke heeft een uitgesproken mening over hoe je samenwerking het beste vorm geeft. "Niet voorschrijven, laat het de mensen zelf ontdekken. Het met elkaar zelf uitvinden werkt veel beter dan het iemand opleggen. Als iemand zelf bedenkt wat de beste oplossing is, dan omarmt iemand dat idee écht. Dan kan je wel denken 'als ik het nou even overneem, dan maken we lekker snel meters'. Maar geloof me: dat is een korte termijn aanpak. Beter ga je in gesprek, opper je iets, leg je iets in de week. Als je een ontwikkeling de tijd gunt en ervoor zorgt dat het vanuit de mensen zelf ontstaat, dan levert dat op de lange termijn het beste resultaat op. En ja, dan moet je soms een beetje een lange adem hebben."

Dat Lieke het organische model aanhangt leverde haar ook wel eens een uitdaging op. "Soms merk je gewoon dat mensen kaders nodig hebben. Die zochten ze dan bij mij. Dat vond ik lastig, juist omdat ik het uit henzelf wilde laten komen. Ik heb dat echt moeten leren."

"Dat vind ik meteen het spannende in de ontwikkelingen nu. Vrijheid en ruimte gunnen om de dingen te blijven doen die goed zijn, terwijl we wel de kaders moeten geven om met elkaar de goede kant op te veranderen. Ik vind het prima dat we meer aandacht geven aan de onderlinge samenwerking, zolang het maar geen keurslijf wordt. We moeten kijken waar we met elkaar het verschil kunnen maken. Met respect voor elkaars mogelijkheden en opvattingen. Als we dat goed doen, dan komt die goede samenwerking vanzelf. 'Jij moet dit en jij moet dat', daar geloof ik dus niet in."

Voor het eerst

**"Straks moeten we
nog handtekeningen
uitdelen"**

Voor het eerst op het grote toneel: een hoedje voor Prinsjesdag

Voor Laura en Miranda was het een dag om nooit te vergeten. Samen met andere cliënten en vrijwilligers van dagbestedingslocaties Bisnis en de Aspergeakker maakten ze een hoedje voor demissionair staatssecretaris Nicky Pouw-Verweij. Het kunstwerkje kreeg een groot podium: Nicky droeg het tijdens Prinsjesdag om aandacht te vragen voor de gehandicaptenzorg.

Laura: "De begeleiding vertelde ons dat wij het hoedje mochten maken. Dat vonden we echt een eer! Later kwam Nicky zelf langs om stoffen en modellen uit te zoeken. Er was zelfs een filmploeg van Hart van Nederland. Dat was spannend, maar ook heel leuk. We mochten alles laten passen en zagen zelfs al de jurk."

Tijdens haar bezoek kreeg Nicky ook een rondleiding door Bisnis. Daar bewonderde ze wat er allemaal op de locatie wordt gemaakt en ging ze in gesprek met andere cliënten die aan het hoedje werkten. Het belangrijkste: iedereen kon meedoen. Van het uitzoeken van materialen tot het aanbrengen van kralen van de Aspergeakker. Ze hadden zelfs zoveel inspiratie dat ze twee hoedjes hebben gemaakt.

Miranda: "Voor de hoedjes heb ik een speciale doos gemaakt, zodat we ze netjes konden meenemen. Mijn begeleiders waren heel trots op mij."

Op 8 september reisden Laura en Miranda samen met begeleider Paul naar Den Haag om het hoedje te overhandigen. Laura: "Het was best spannend. De doos moest zelfs apart door de beveiliging. Uiteindelijk mochten we alles uitpakken in de werkkamer van de staatssecretaris. Ze moest er even over nadenken, maar ze koos het hoedje dat het mooiste bij haar jurk paste."

Miranda straalt: "We hebben op de TV naar Prinsjesdag gekeken met alle cliënten op de Aspergeakker."

Laura vraagt zich af: "Misschien hebben de Koning en Koningin ons hoedje ook gezien! En straks moeten we nog handtekeningen uitdelen. Hoe mooi zou dat zijn?"

Voor iedereen was dit een bijzondere ervaring om nooit te vergeten. Of ze ooit nog eens een hoedje gaan maken weten ze niet. Laura vond het vooral leuk en bijzonder. Miranda gaat ondertussen alweer aan de slag met het maken van kerstkaarten.

"Ik word een keukenprinses"

Mendy (41) heeft twee leuke banen: als verzorgster van onder andere cavia's in de knuffeltuin in Delft en bij de catering in het hoofdgebouw Nootdorp. Binnenkort gaat ze aan de slag in de keuken van 't Spant, het nieuwe hoofdkantoor op landgoed Craeyenburch in Nootdorp.

In het gloednieuwe 't Spant vind je niet alleen behandelruimtes en werkplekken, maar bijvoorbeeld ook een aula en een restaurant. Medewerkers, cliënten en bezoekers kunnen er samen eten, ontspannen en activiteiten ondernemen. Cliënten van de dagbesteding Servicegroep Nootdorp gaan actief meehelpen in het restaurant en bij andere dagelijkse werkzaamheden.

Mendy werkt nu al in de catering in het oude kantoorgebouw. Ze vult bijvoorbeeld in alle keukentjes de theedispensers aan. Ook zorgt ze ervoor dat de kopjes en koffiekannen schoon zijn en dat de flesjes frisdrank worden aangevuld. Vanaf begin oktober gaat ze dat ook in het nieuwe gebouw doen, voor tweeënhalf dag per week. En hoewel ze dus al veel ervaring heeft, moet ze nog wel een paar nieuwe dingen leren, zoals de koffiemachines vullen en schoonmaken. Het wordt wel wennen, zegt Mendy. "Het is groot hier! Ik weet echt nog niet waar alles zit."

De keuken en de spoelkeuken weet ze al wel te vinden. Trots geeft ze een rondleiding. "Ik word een keukenprinses", zegt ze enthousiast. Met nog één of twee cliënten en een paar begeleiders gaat ze lekkere dingen bereiden voor de lunch. "Ik ga onder andere soep maken. Dan krijg ik een lijst met wat er allemaal in moet en wat er bijvoorbeeld gesneden moet worden. Mijn begeleider Bianca gaat me

daarbij helpen en dat is wel fijn. Ik weet bijvoorbeeld wel hoe ik kippensoep moet maken, maar erwtensoep heb ik nog nooit gedaan."

Mendy is een harde werker en haar tempo ligt af en toe wat hoger dan dat van anderen. "Soms lopen mensen in mijn vaarwater. Dan moet ik wat doen en denk ik 'Schiet eens op, ga eens aan de kant'. Dus nee, wachten is niet mijn sterkste kant."

Als het aan Mendy ligt, wil ze in de toekomst misschien nog wel meer klussen in en rondom 't Spant doen. Zo zou ze wel in de tuin willen werken. "Lekker buiten!" En misschien kan ze nog eens gastvrouw worden? "Als mensen hier dan binnenkomen en ze weten niet waar de dokter of de fysio zit, kan ik hen de weg wijzen. Of ik loop een stukje met hen mee."

Maar eerst wordt Mendy dus keukenprinses. Ze heeft er zin in, al vindt ze het ook een beetje spannend. "Ik ga het waarschijnlijk nóg drukker krijgen dan ik het nu al heb. Aan het einde van de dag ben ik denk ik gigantisch moe..."

Noot van de redactie: dit interview heeft in september plaatsgevonden. Inmiddels is Mendy gestart en volop aan het werk bij 't Spant.

Drie generaties, één passie voor de zorg

Wat begon bij oma Annie in 1988, groeide uit tot een bijzondere familiegeschiedenis bij Ipse de Bruggen. Dochter Lokke en kleindochter Sarah traden in haar voetsporen, ieder op hun eigen manier, maar met hetzelfde hart voor cliënten en collega's. Samen vertellen ze wat dit werk voor hen zo waardevol maakt en hoe drie generaties zich thuis voelen in de zorg.

Annie: "Ipsse de Bruggen voelde als een tweede thuis"

Annie begon in 1988 als huishoudelijk medewerkster op het Zonnehof in Delft. "Vijf dagen per week, vijf uur per dag, ideaal te combineren met mijn gezin," vertelt ze. Na twaalf jaar kreeg ze de kans om begeleider te worden bij dagbestedingslocatie de Dolfijn. Dat was spannend, want ze had geen zorgopleiding. Toch greep ze de mogelijkheid met beide handen aan. Ze maakte nog

één keer de overstap naar locatie Bisnis in Zoetermeer, waar ze tot haar pensioen bleef werken.

"Het vertrouwen dat ik kreeg, dat ik de kans kreeg om mijn vaardigheden te ontwikkelen en de ruimte had om met nieuwe ideeën te komen, voelde goed. En mijn werk bij Bisnis was ook nog eens het leukste werk dat ik in mijn loopbaan heb gehad," vertelt Annie. "Er veranderde veel in de loop der

jaren, maar Ipse de Bruggen voelde voor mij altijd als een tweede thuis."

Lokke: "Een werkplek creëren waar cliënten trots op zijn geeft mij energie"

Dochter Lokke koos in eerste instantie een heel ander pad. "Opgeleid als kok begon ik 25 jaar geleden bij de Zoetelaar in Zoetermeer. Maar al snel ontdekte ik dat ik het meeste plezier haalde uit het contact met cliënten.

Toen er een plek vrij kwam bij dagbestedingslocatie het Palet in de Lier, heb ik die kans benut. Ik heb de zorgopleiding gedaan en werk er nu alweer 23 jaar. Ik begeleid een grafische groep waar we allerlei druktechnieken toepassen op hout en stoffen."

"Wat mij drijft? Nieuwe dingen bedenken, samen met cliënten. Zo is ook de grafische groep ontstaan. In het begin deed een collega één keer per week aan lino-snijden met de cliënten. Na haar pensioen dacht ik: hier zit veel meer in! Inmiddels draaien we vijf dagen per week en maken cliënten producten waar ze echt trots op zijn. Soms liggen die zelfs in winkels. Het mooiste moment is als ze hun eigen werk ergens terugzien, dat geeft zoveel voldoening."

"Soms begint het heel eenvoudig. We hadden ooit bergen karton liggen. Zonde om weg te gooien, dus zijn we er krabplaten voor katten van gaan maken. En wat bleek? Katten zijn er dol

op! Voor de cliënten voelde het als een groot succes: iets maken dat écht gebruikt wordt. Dat maakt het werk waardevol, duurzaam én gewoon ontzettend leuk."

"Ik kreeg vaak te horen: 'Probeer het maar!' Als iets dan lukt, is dat fantastisch. Het leukste vind ik de samenwerking tussen verschillende dagbestedingslocaties. Zo bedrukken wij stoffen voor de Ruimte in Delft, die er prachtige producten van maakt. "Onze houtgroep maakt diverse soorten kistjes voor een groot aantal vaste klanten, die wij bedrukken met het logo. Ook komen andere locaties met vragen of wij iets voor ze kunnen betekenen. Die verbandingen zijn waardevol; wat de ene groep niet kan, kan de ander juist wél. Zo versterken we elkaar."

Sarah: "Ik sta open voor nieuwe dingen en zoek graag uit wat mogelijk is"

Kleindochter Sarah had eerst ook hele andere plannen. "Ik deed de bakkers-

opleiding. Bij het werk in de bakkerij miste ik het contact met mensen. Omdat ik vroeger vaak met mijn moeder meeging naar haar werk, kende ik Ipse de Bruggen al een beetje. Toen ik hier tijdens corona vrijwilligerswerk deed, wist ik meteen dat dit beter bij mij paste." Ze begon de opleiding tot persoonlijk begeleider en werkt nu bij dagbestedingslocatie de Ruimte in Delft. "Als jongere pak ik vanzelf dingen op die voor anderen lastiger zijn, zoals computers en digitale systemen. Ik sta open voor nieuwe mogelijkheden en krijg daar gelukkig de ruimte voor. Tegelijk merk ik dat cliënten het vervelend vinden als je te veel achter de laptop zit. Dan zeg ik: 'Nog even dit doen, en daarna ben ik er weer helemaal voor jullie.'"

Lokke vult aan dat zij in de digitale dossiers wel vaak een stukje geschiedenis van de cliënt mist. "Juist de kennis van de achtergrond kan soms helpen om gedrag beter te begrijpen. Dat maakt de zorg persoonlijker én effectiever."

“De computer mag nooit belangrijker worden dan het contact”

De kracht van stabiliteit met een vleugje humor

Ondanks het generatieverschil zijn er veel overeenkomsten in de manier van werken van de drie. “Structuur, duidelijkheid en afspraken,” roepen ze in koor. “En af en toe een grapje, want een beetje humor helpt om spanning weg te nemen of iemand mee te krijgen,” legt Sarah uit. “Als ik soms een beetje gek doe, reageren cliënten lachend: ‘Hé Sarah, doe even serieus, je bent op je werk.’ Dat laat zien dat er ruimte is voor humor.”

“Annie, hou jij mijn tassie even vast”

Annie lacht: “In mijn tijd hoorde je heel vaak het lied: ‘Annie, hou jij mijn tassie even vast.’ Ze zongen het zo vaak dat ik zei: ‘Wie het nog een keer zingt, moet mij een kwartje betalen.’ Op een dag kwam er een cliënt op mij af, legde een kwartje neer en begon vrolijk het liedje te zingen. Die humor vind ik zo leuk!”

“Als een cliënt, die het een beetje te bont gemaakt had, vroeg of ik boos was, dan zei ik bijvoorbeeld: ‘Nee hoor, ik ga thuis wel huilen.’ Dan verdween de spanning. Ze begrepen dat het een grapje was, maar ook dat ik het serieus meende.”

“Natuurlijk werkt humor niet altijd, maar structuur en duidelijkheid blijven de basis, en het belangrijkste is dat je stabiliteit biedt,” zegt Lokke.

Veranderingen door de generaties heen

Annie: “Toen ik begon hoefde ik geen dossiers bij te houden of plannen te

schrijven, dat deden alleen collega’s met een opleiding. Later kwam dat werk er wel bij, dat vond ik spannend. Veranderingen in systemen en werkwijzen vragen nu eenmaal steeds weer om aanpassing. Toch zie ik ondanks al die veranderingen nog steeds hetzelfde beeld op de dagbesteding: cliënten die rustig werken en er tevreden uitzien. En eigenlijk is dat alles wat telt.”

Lokke is het daar helemaal mee eens, al geeft ze toe dat ze goed bij de les moet blijven. “Waar ik vroeger bij een verandering zei: ‘Ach, gewoon doen,’ zie ik nu dat ik bijvoorbeeld bij het gebruik van Ons CVO (Cliënt Volg- en Ondersteuningssysteem, red.) lang niet alle mogelijkheden benut. Gelukkig heb ik jongere collega’s die dan zeggen: ‘Kom, ik help je wel even.’ Dat is echt fijn.”

“Naast nieuwe technieken verandert ook de zorgvraag,” vertelt Lokke. “Door de afbouw van sociale werkplaatsen krijgen we steeds meer cliënten vanuit sociale werkvoorzieningen. Deze cliënten hebben niet alleen een verstandelijke beperking, maar ook vaak psychiatrische problematiek. Dat vraagt om een andere aanpak. Het gaat goed, maar het is wel even schakelen. Waar in hun vorige omgeving productie en tijd centraal stonden, proberen wij die juist weg te houden. Soms zeggen ze zelfs: ‘Dit is geen werk.’ Dat kan botsen met andere cliënten die juist trots zijn op wat ze hier doen.”

En Sarah? Die ziet vooral kansen. “Veranderingen zoals digitalisering maken alles makkelijker, maar we

moeten wel opletten dat de cliënt centraal blijft staan. De computer mag nooit belangrijker worden dan het contact.”

Wat we moeten koesteren in de volgende generaties

Over één ding zijn ze het alle drie eens: wat er ook verandert, arbeidsmatige dagbesteding moet altijd blijven bestaan. “Iets tastbaars maken geeft cliënten eigenwaarde. Daar hoort begeleiding bij van mensen die hen echt kennen en helpen groeien. Niet alleen binnen de dagbestedingslocatie, maar ook daarbuiten, in samenwerking met andere organisaties. Zo voelen cliënten zich gezien, veilig en gewaardeerd. En dat is precies wat Ipse de Bruggen sterk maakt,” zegt Lokke. “De kwaliteit van de begeleiding, de ruimte om te groeien, de warmte en veiligheid. Dat moeten we vasthouden.”

Creativiteit en samenwerking vinden ze net zo belangrijk. “Uit nieuwe initiatieven en ideeën ontstaan vaak de mooiste dingen. En die passie wordt weer doorgegeven aan de volgende generatie.”

De toekomst

Annie, Lokke en Sarah kijken vol optimisme vooruit. Annie ziet haar enthousiasme terug bij Lokke. Lokke geeft het weer door aan Sarah. “We waren niet verbaasd dat Sarah de stap naar de zorg zette, maar wel dat ze het zo snel deed,” zegt Lokke.

“We zijn overtuigd dat de zorg ook in de toekomst in goede handen is. Wij zien Sarah als het mooiste bewijs daarvan.”

[Klik hier voor de video →](#)

Een speciale crisisgroep voor nog betere zorg aan jongeren

Soms loopt het in het leven van jongeren zó vast dat er direct een veilige plek nodig is om even op adem te komen.

Een plek waar rust en structuur centraal staan en waar samen met ouders, begeleiders en hulpverleners wordt gekeken wat nodig is voor de toekomst. Daarom is op het OBC (Orthopedagogisch Behandelcentrum) van Kind & Jeugd op de Beresteinlaan een speciale crisisgroep opgericht, voor jongeren die tijdelijk niet thuis of op hun eigen plek kunnen blijven.

Een crisisgroep met impact

Susanne de Schutter, manager behandelzorg: "Voorheen werden kinderen die nu op de crisisgroep verblijven op de reguliere behandelgroepen opgevangen, maar dat was voor iedereen onrustig. Met de crisisgroep hebben we nu een plek waar jongeren in crisis de rust en stabiliteit krijgen die ze op dat moment nodig hebben. Soms is dat voor een nacht of weekend, soms langer, maar maximaal 28 dagen. In die periode onderhouden we nauw contact met ouders, familie en andere betrokkenen en kijken we samen wat er in het gezin nodig is om een kind terug naar huis te laten gaan. Soms is tijdelijk een andere woonplek nodig waar meer veiligheid en structuur geboden kan worden. Verlenging met 28 dagen is mogelijk en ook daarna laten we ze, als het nodig is, natuurlijk niet los. Wij kunnen dan ambulante behandeling in de thuissituatie bieden"

"Het gevoel dat er op je gerekend is en er voor je gezorgd wordt, maakt een groot verschil"

Mariska Blonk, regiomanager jeugd, vult aan: "We zien vaak dat een crisis ontstaat door jarenlange patronen. De crisisopvang helpt om rust te bieden aan alle betrokkenen en om met elkaar te onderzoeken wat nodig is. We doen dit zorgvuldig en nemen er de tijd voor die nodig is. Ons uitgangspunt is: beter één keer goed doorstromen dan steeds opnieuw terugvallen."

Zo thuis als mogelijk

De basis van alle beslissingen is altijd: *zo thuis als mogelijk*. Voor jongeren is het belangrijk om, ook in een crisis, hun dagelijkse ritme en dingen die wél goed gaan, vast te houden. Samenwerking tussen hun persoonlijke - en professionele netwerk is daarbij onmisbaar. Zo ontstaat een plan waarmee de jongere zo goed mogelijk verder kan. Belangrijk is het onvoorwaardelijke van het thuisgevoel: We zijn beschikbaar voor je, we helpen je, en als het misgaat beginnen we gewoon opnieuw.

Voor wie?

De crisisgroep is bedoeld voor jongeren met een licht verstandelijke beperking. Maar mocht er bij onze samenwerkingspartners zoals Jeugdformaat of het

Leger des Heils geen plek beschikbaar zijn vangen wij ook kinderen en jongeren op zonder beperking. Het belangrijkste is dat er tijdelijk geen veilige of passende plek voor hen is en dat wij die wel kunnen bieden.

Zo werkt de crisisgroep

Op de crisisgroep werken altijd twee gedreven begeleiders (niveau 4 of 5), ondersteund door een gedragsdeskundige in de rol van behandelcoördinator. Samen maken zij met ouder(s) en andere belangrijke mensen uit het netwerk, op basis van informatie en observaties, een plan dat aansluit bij de situatie van de jongere. Er worden afspraken gemaakt over bezoek, school en dagelijkse zaken, zodat er zoveel mogelijk structuur en voorspelbaarheid is. Dat helpt jongeren herstellen. "Wanneer jongeren bij ons binnenkomen, verdiepen we ons eerst in het kind en luisteren naar hun verhaal. Ook verdiepen we ons in de informatie die beschikbaar is over hun achtergrond. Dat geeft vertrouwen en laat zien dat we interesse in hen hebben," vertellen Melanie van der Meer, behandelcoördinator, en Mohamed, begeleider op de crisisgroep. "Jongeren komen vaak uit een onveilige

situatie. Maar, hoe onveilig het thuis ook is (geweest), de meesten willen gewoon bij hun ouders zijn. Het is onze taak een veilige plek te bieden waar ze tot rust kunnen komen. Daarom zorgen we voor een huiselijke sfeer: een opgeruimd huis, een opgemaakt bed in een kamer die helemaal klaarstaat, plantjes en schilderijen aan de muur. Het gevoel dat er op je gerekend is en er voor je gezorgd wordt, maakt al een groot verschil.”

“De behandeling begint eigenlijk al bij het eerste contact met de groepsleiding. Het draait niet om therapie in de klassieke zin, maar om rust, voorspelbaarheid en jongeren het gevoel geven dat ze gezien worden. Soms sluiten externe partijen aan of starten we later alsnog therapie, afhankelijk van het vervolgtraject.

Bij de intake zitten ouders of gezaghebbenden, de plaatser, en wij als groepsleiding samen. We vertellen wie we zijn, wat we doen en horen graag wat de jongere en ouders verwachten.

Structuur en veiligheid

De dagen op de groep zijn zo normaal mogelijk ingericht, met vaste momenten voor eten, school of dagbesteding en gezamenlijke activiteiten. Er is ruimte voor groepsmomenten, maar ook om even alleen te zijn. Daarbij is er 24 uur per dag begeleiding aanwezig: jongeren kunnen altijd bij iemand terecht.

Hard werken met een thuisgevoel als mooiste compliment

“Hier wordt hard gewerkt aan rust, veiligheid en herstel: de basis waar jongeren mee verder kunnen”, zegt Melanie. “Als begeleider is het belangrijk om jongeren te zien en een verbinding aan te gaan, om hen van daaruit ook liefdevol te begrenzen...”

“Wat dit werk echt mooi maakt is dat jongeren zich hier ondanks alles toch thuis kunnen voelen”

Jongeren in de puberleeftijd zoeken grenzen op.” vult Mohamed aan. “De samenstelling van de groep wisselt voortdurend en kan uiteenlopen van een kind van acht tot een jongere van 17 met een strafblad. Dat kan soms heftig zijn, verbaal en fysiek. Je weet bovendien pas op het laatste moment wie er binnenkomt. Flexibiliteit en communicatieve vaardigheden zijn onmisbaar, want je hebt voortdurend contact met ouders, scholen, therapeuten, jeugdbescherming en soms zelfs rechters.”

Ondanks dat het werk uitdagingen kent, geven ze alle twee aan dat wat het werk echt mooi maakt, is dat jongeren

zich hier ondanks alles toch thuis kunnen voelen. “Een meisje dat hier tijdelijk verbleef en zelf heel zelfstandig woont, zei na een week: ‘Ik wil eigenlijk niet meer weg. Het is hier gezellig en ik kom echt tot rust.’ Een andere jongere bleef acht maanden, omdat er geen vervolgplek was. Eerst wilde hij niets, maar later maakte hij zijn kamer gezellig. En nu komt hij sinds zijn vertrek zo nu en dan even groeten en vertellen hoe het gaat.”

“Wat telt, is dat jongeren hier, hoe kort of lang ze ook blijven, ervaren dat er een plek is waar ze gezien worden, waar rust heerst en waar ze altijd opnieuw kunnen beginnen.”

Acties voor cliënten

Topmavo-leerlingen sporten en ondernemen voor Ipse de Bruggen

Een sponsorloop, een vrolijke markt en heel veel inzet: daarmee haalden de leerlingen van klas T3E van de Topmavo in Alphen aan den Rijn een prachtig bedrag op. Maar liefst **€ 4.000,-** schonken zij aan de Vrienden van Ipse de Bruggen. Het geld wordt besteed aan een

duo-fiets, zodat cliënten samen met begeleiders of familie heerlijk kunnen gaan fietsen. Helemaal passend bij de sportieve inspanning die de leerlingen zelf hebben geleverd!

De actie maakte deel uit van het schoolproject *Aandacht voor een ander*. Daarbij zetten de leerlingen hun creativiteit en doorzettingsvermogen in om bij lokale ondernemers en met eigen activiteiten zoveel mogelijk geld in te zamelen voor een goed doel. En dat is méér dan gelukt.

De stichting is de leerlingen enorm dankbaar. Dankzij hun inzet kunnen cliënten straks genieten van talloze gezellige fietstochten op een gloednieuwe duo-fiets.

Speeltuin De Ontdekkingstuin

Sinds juni heeft KDC De Ontdekkingstuin een vernieuwde speeltuin. Er zijn twee zandbakken, een nestschommel en een klimtoestel geplaatst. De ondergrond van de tuin is grotendeels bedekt met kunstgras en rubberen tegels, wat zorgt voor een zachte en veilige speelomgeving. Er is ook een verhard stuk aangelegd waar kinderen kunnen fietsen, rennen en stoepkrijten. De vernieuwde speeltuin is mogelijk gemaakt door Fonds 1818, Haags Groene Kruis Fonds, Fonds Schiefbaan Hovius, Steunfonds Den Beer Poortugaal en de Vrienden van Ipse de Bruggen.

Speeltuin KDC Avonturenhof

Het nieuwe KDC Avonturenhof in Leidschenveen heeft een prachtige nieuwe speeltuin. De tuin is één grote ruimte, die in drie delen is verdeeld. Het ene deel richt zich op zintuigelijke beleving met zand en water, terwijl de andere delen gericht zijn op actief spel, zoals klimmen, klauteren en ontdekken. De speeltuin is een fijne plek geworden. Met dank aan Fonds 1818, Stichting SFO, Vaillant Fonds, Het Haags Groene Kruis Fonds, Fonds Schiefbaan Hovius en Steunfonds Den Beer Poortugaal en de Vrienden van Ipse de Bruggen voor het mede mogelijk maken hiervan!

Fitnessmateriaal voor fitnessruimte Bieslandsekade

Stichting van der Toorn heeft een mooie bijdrage gegeven voor de fitnessmaterialen voor de nieuwe fitnessruimte op de Bieslandsekade. Binnenkort kunnen de cliënten in de nieuwe fitnessruimte werken aan hun spierkracht en mobiliteit. Daarnaast is het ook nog eens gezellig om samen te sporten!

Wil je meer weten over de
Stichting Vrienden van Ipse de
Bruggen?

Klik hier →

Multimedia dagbesteding Zwammerdam

Om de multimedia dagbesteding in Zwammerdam mogelijk te maken voor onze cliënten hebben Stichting SFO en de Amantia Stichting een bijdrage gegeven voor de aanschaf van onder anderen laptops, vlog camera's, peakers, microfoons etc. Nu kunnen onze cliënten zelf media maken en hun talenten inzetten en verder ontwikkelen met deze creatieve dagbesteding.

De CCRC en het team ervaringsdeskundigen: samen sterk

Bij Ipse de Bruggen zijn er twee groepen die zich inzetten voor de stem van cliënten: de Centrale Cliëntenraad Cliënten (CCRC) en het team ervaringsdeskundigen.

De CCRC vertegenwoordigt cliënten bij onderwerpen die voor iedereen belangrijk zijn. Zij denken mee over beleid en beslissingen van de organisatie, zoals wonen, dagbesteding en zorg. Zo zorgen zij dat de stem van cliënten altijd wordt meegenomen.

Het team ervaringsdeskundigen bestaat uit cliënten die hun eigen ervaring gebruiken om de organisatie verder te helpen. Zij denken mee over allerlei vraagstukken, bijvoorbeeld hoe communicatie duidelijker kan, hoe cliënten beter betrokken kunnen worden of hoe beleid aansluit op het dagelijks leven. Juist doordat zij zelf ervaring hebben, kunnen zij waardevolle adviezen geven die passen bij de praktijk.

En er is mooi nieuws te melden. De CCRC maakt sinds kort een nieuwsbrief voor cliënten. In deze nieuwsbrief vertellen zij wat er speelt en wat zij doen. De nieuwsbrief wordt gedeeld via de cliëntenapp. Nu bestaat die nog vooral uit tekst, maar samen met het Mediaplein wordt gewerkt aan een video-nieuwsbrief. Zo wordt informatie leuker, toegankelijker en begrijpelijker voor iedereen.

Ben je benieuwd naar de eerste nieuwsbrief? [Klik dan hier →](#)

Help dierenpark de Driespan aan een nieuw, veilig hek!

In dierenpark de Driespan zorgen cliënten samen met weekendvrijwilligers elke dag met liefde en een grote glimlach voor de dieren. Daar genieten niet alleen zij van: ook buurtkinderen, bewoners uit het verpleeghuis en wandelaars komen graag even kijken. Zo vervult het dierenpark ook een belangrijke sociale functie in de buurt.

Maar... het oude houten hek houdt het niet meer. Het kraakt, het wiebelt en het beschermt de dieren niet zoals het hoort, ook zien bezoekers de dieren niet optimaal.

Met een duurzaam, stevig metalen hek kunnen we zorgen voor:

- dieren die veilig in hun weide blijven,
- cliënten die hun werk met nog meer plezier en trots doen,
- kinderen en bewoners die de dieren goed kunnen zien,
- én een park dat veilig en gezellig blijft voor iedereen.

Help je mee?

Met elke bijdrage, groot of klein, zorgen we samen voor een park waar dieren, cliënten en bezoekers volop van genieten.

Doneer hier →

